

Stefan Wolf

DU THUYỀN MÀU TRẮNG

DU THUYỀN MÀU TRẮNG

STEFAN WOLF

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Stefan Wolf

DU THUYỀN MÀU TRẮNG

TARZAN- NGƯỜI HÙNG

Tên thật của Tarzan là Peter Carsten, kẻ thành lập băng tứ quái TKKG, đại ca của Karl, Kloesen, Gaby.. mười sáu tuổi, đẹp trai, cao một thước bảy mươi, sở trường Judo và võ dân tộc. Hắn đặc biệt thành danh với biệt hiệu Tarzan nhờ là một vận động viên ngoại hạng của trường trung học trong các môn bóng truyền, điền kinh, riêng điền kinh hắn có khả năng chạy nước rút và phóng gọn lên cây trong một thời gian kỉ lục không thua gì Tarzan.. người khỉ.

Tarzan mất cha từ thuở nhỏ, hắn đang học lớp 10A và nung nấu trong một trường nội trú ngoại thành nhờ đồng lương còm cõi của người mẹ làm nghề kế toán. Hắn biết an ủi mẹ qua những thang điểm cao nhất ở hầu hết các môn học. Hắn cũng biết đáp tạ hương hồn người cha kính yêu qua những cuộc phiêu lưu mạo hiểm để chống lại cái ác còn diễn ra khắp mọi nơi. Hắn luôn luôn sôi sục dòng máu hiệp sĩ và bao giờ cũng là kẻ có mặt đầu tiên ở chỗ hiểm nghèo nhất; còn phải hỏi, hắn là đại ca của TKKG kia mà.

TKKG là gì ư ? Nếu chúng ta viết tắt bốn chữ cái khởi đầu của bốn nhân vật Tarzan, Karl, Kloesen, Gaby, chúng ta sẽ hiểu thế nào là tứ quái. Tứ quái TKKG ba nam một nữ, trọng nghĩa khinh tài sẽ giúp chúng ta tham chiến vào những đặc vụ bất tận mà có khi chính chúng ta trong đời cũng đã trải qua ít ra là một lần.

Nào, mời các bạn hãy đồng hành với Tarzan ra nhập cuộc chơi thám tử thứ ba mươi một của TKKG.

KARL- MÁY TÍNH ĐIỆN TỬ

Được tuyên dương một cách thân mật là... Máy Tính Điện Tử, Karl hơn 15 tuổi một chút, rất xứng đáng với vị trí quân sư trong Tứ quái TKKG. Hắn là bạn đồng lớp với Tarzan nhưng không lưu lạc trong trường nội trú mà ở thành phố với gia đình. Họ của Karl là Vierstein và có lẽ nhờ dòng họ danh giá đó, hắn đã thừa hưởng của người cha, đang là giáo sư toán Trường đại học tổng hợp, một trí nhớ hoàn hảo.

Máy Tính Điện Tử Karl trang bị ngoài cái đầu tinh quái của một robot là cặp kính cận rất.. trí thức. Hắn có dáng vẻ cao ngêu và ốm nhách như một cây sậy, thù ghét mọi sự xung đột về cơ bắp. Hắn đứng cạnh Tarzan trong cuộc đối đầu với bạo lực bằng sức mạnh máy tính điện tử của một vị quân sư.

KLOESEN- TRÒN VO

Tên cúng cơm là Willi Sauerlich với ngoại hiệu Tròn Vo, vốn là con trai thừa kế một gia tài khổng lồ của ông chủ nhà máy sản xuất kẹo sôcôla có thường trực trong nhà chiếc xe Jaguar mười hai trục. Hắn sắp... mười sáu tuổi.

Kloesen có tất cả tương lai trong tay và cũng sẵn sàng buông tất cả trong tay chỉ vì mê Sherlock Holmes như điên đổ. Hắn thực hiện ước mơ thám tử của mình bằng cách nhất định trú ẩn cùng phòng với Tarzan ở trường nội trú mặc dù mới đầu mẹ của hắn đã khóc hết nước mắt. Chỉ tội nghiệp cho Kloesen một đêm: qua cái bụng to kèn của một viên thịt băm Tròn Vo thường xuyên ngốn kẹo sôcôla, hắn chưa bao giờ vượt quá điểm hai trong môn thể thao. Nhưng có hề gì với Tròn Vo Kloesen, mỗi lần sát cánh cùng Tarzan hắn đã dám can đảm lao vào hững cuộc đụng độ thập tử nhất sinh.

Hắn đúng là một anh hùng bất đắc dĩ của TKKG.

GABY- CÔNG CHÚA

“Người phụ nữ” duy nhất trong tứ quái TKKG là “công chúa” Gaby Glockner năm nay mới mười lăm tuổi.

Tóc vàng, mắt xanh, hàng mi dài, chiếc răng khểnh khiêu khích.. cô bé Gaby đã từng làm đại ca Tarzan trở thành thi sĩ như chơi sau những cuộc phiêu lưu rừng rợn đến siêu lòng. giống trường hợp Karl, cô công chúa lớp 10A sống cùng cha mẹ trong thành phố nhưng tâm hồn thì lãng mạn tới chân mây.

Này nhé, cha của Gaby là thanh cha hình sự, mẹ là chủ tiệm bán thực phẩm nên việc cô bé mê truyện trinh thám và nấu nướng giỏi là đương nhiên. Vấn đề quan trọng hơn là chỗ khác, với chức vô địch bơi ngựa trường trung học và đứng đầu môn tiếng Anh trong lớp, cô đã góp phần không nhỏ làm cho bốn chữ TKKG trở nên huyền thoại của lứa tuổi mới lớn trong hàng loạt đặc vụ bí mật.

Sẽ thật là thiếu sót nếu không nhắc đến Oskar. Con chó trắng khoang đen giống truyền thống Tây Ban Nha của Gaby đã khiến thế giới loài chó sững sốt bằng những chiến công không thua kém gì cô chủ chút nào. Chính con chó Oskar của Gaby đã từng “hạ” một anh chàng bec-giê khổng lồ trong một trận đánh vô tiền khoáng hậu trước đó.

Nào chúng ta hãy cùng theo dõi hành trình của con Oskar khôn ngoan cùng cô chủ Gaby có biệt danh Công chúa tổng chuyển viễn du thứ ba mươi một của tứ quái TKKG

Một TARZAN KHÔNG MUỐN LÀM... TARZAN

Tarzan về nghỉ hè với má đã hai ngày. Tiếc là má hắn vẫn phải đi làm. Bà tính đến tuần nghỉ cuối cùng của Tarzan bà mới xin phép để đưa con trai đi biển Bắc.

Ăn không ngồi rồi là một cực hình khủng khiếp đối với một kẻ hiếu động như Tarzan. Chờ còn phải hỏi.

Thế rồi tình cờ hắn bắt gặp trang quảng cáo các chương trình nhà hát và rạp chiếu phim.

Tại rạp Gloria đang chiếu “Tarzan và con cá sấu vàng”. Tarzan bỗng nổi máu tò mò

Tarzan ư? Đã từ lâu, bạn bè ở trường nội trú gán cho hắn biệt hiệu Tarzan vì sự nhanh nhẹn, khéo léo cùng với nước da nâu và cái món tóc quăn thẫm màu của hắn. Riêng hắn thì chỉ biết lơ mơ về nhân vật này. Người khỉ chẳng?

Hắn bèn giết thời gian bằng cách đến rạp Gloria để chiêm ngưỡng... Tarzan. Hai giờ sau hắn từ rạp về nhà, gieo mình xuống ghế cái phịch trước cặp mắt ngơ ngác của má hắn.

Bà Carsten hoảng hốt:

- Có chuyện gì mà thần thờ vậy hả con?

- Có má ạ.

- Con vừa nhận được một lá thư tặc hại của Gaby ư ?

- Không ! Nhưng theo con nghĩ thì con vừa gặp một chuyện không hay gần như vậy. Giờ thì con đã biết Tarzan là ai rồi.

- Ý con nói là con đã tự biết về bản thân hơn chứ gì ?

- Không. Con nói đến cái kẻ mà người ta đã lấy tên gán cho con kia. Con vừa ở rạp Gloria về đây. Người hùng Tarzan của Hollywood hầu như không nói gì, chỉ hú vài lần khiến cây cối trong rừng rung lên. Có cảm giác đầu óc anh ta không được minh mẫn, hơi u mê nữa kìa. Anh ta bóp chết cả các con vật khiến con thực sự bàng hoàng. Biệt danh Tarzan làm con cảm thấy bị xúc phạm, Giá mà con biết sớm hơn ! Con chỉ có một điểm chung với gã Tarzan đó thôi: con cũng thích ăn chuối.

- Thảo nào... Nhưng con nên nhớ đó chỉ là phim. Tarzan mà má đã kể với con khác kia.

- Đúng. Má và các người lớn cùng thế hệ với má vẫn gìn giữ một cổ tích, một huyền thoại về chú nhóc rừng xanh tuyệt vời hồi đó. Tuy nhiên những ông đạo diễn đầu chúi để cho Tarzan trẻ con mãi mãi. Họ bắt Tarzan lớn lên, dùng dao thọc cổ một con sư tử hồng kiếm tiền từ các khán giả mê phim phiêu lưu mạo hiểm. Má hiểu không, nếu những nhà bảo vệ thiên nhiên biết được thì họ sẽ giận giữ đến độ nào trước những thước phim hành hạ thú vật ấy.

- Bà Carsten vừa cười vừa đặt mình xuống ghế :

- Ôi, tội nghiệp con thôi! Nhưng bây giờ con tính sao đây ?

Tarzan nói như đinh đóng cột:

- Con sẽ xóa sổ cái tên Tarzan vĩnh viễn. Kể từ mùa hè này không có ai được gọi con là Tarzan, kể cả các thầy giáo. Con sẽ “phô tô” văn bản thành hàng trăm tờ để công bố quyết định của mình. Con sẽ trở lại là Peter, con trai má.

- Vấn đề xem ra cũng nghiêm túc đó. Rất tốt. Thực ra má cũng không thích lắm khi bạn bè gọi con như thế.

- Con chỉ hơi buồn là nhóm Tứ quái TKKG của con từ nay sẽ đổi tên là PKKG. Bởi chữ Peter...

Bà Carsten mỉm cười :

- Không đến nỗi bi đát thế đâu con trai ạ. Trong giấy khai sinh và trong giấy rửa tội, tên con bắt đầu bằng chữ T.

- Há ?

- Má nói thực. Chỉ vì cái tên gọi nhớ đến ông nội con và hơi khác thường nên má cố tình bỏ quên không cho người ta ghi vào chứng minh thư của con bây giờ.

Tarzan mở lớn mắt:

- Con không hiểu.

Bà Carsten đột nhiên mơ màng :

- Có cả một sự tích về câu chuyện đặt tên cho con, để má nhớ lại xem. Nào, bắt đầu từ ông nội, ông nội con mất lúc 91 tuổi và lúc con mới một tuổi rưỡi. Ở tuổi 88 này mà ông con vẫn leo được ngọn núi cao 3000 mét. Ông bơi giỏi như cá Delphin. Con được thừa hưởng cái gen truyền thống đó từ ông nội và ba con đấy.

Peter chen vào :

- Má cũng có máu thể thao, đúng không ạ. Con biết má chơi gôn rất giỏi.

- Ô cảm ơn con. Nhưng ông nội con không chỉ là một nhà thể thao mà còn rất thông thái. Sau khi bà nội con mất sớm, ông đã sống nửa cuộc đời còn lại như một nhà khảo cổ ẩn dật bên Hi Lạp.

- Đừng làm con bồn chồn nữa, ông tên là gì hả má ?

- Ông mang cái tên của người giúp việc cho thánh Paulus.

- Thánh Phao Lồ ư, ông Thánh khỏe mạnh ấy cần một người trợ lý thực sao ?

Bà Carsten quàng tay lên vai con trai.

- Con quên kinh thánh mất rồi. Thánh Paulus có một người giúp việc tên Timotheus thường được gọi tắt là TIM.

- Trời đất nghĩa là ông nội con tên Timotheus .Ha ha, con chẳng thể nào ngờ nổi.

- Đó là sự thực.

Peter thích thú không thể tả. Hắn khoát tay dứt khoát :

- Vậy thì kể từ hôm nay con sẽ tự kế thừa tên họ chính xác của dòng tộc mình. Con sẽ chọn cái tên TIM dứt ngùn. Má thấy không, tên Tim cũng khởi sự bằng chữ T. Rõ ràng đâu có hề hấn gì

với nhóm TKKG của tụi con nữa chứ.

Peter hôn má mẹ cái chụt và phóng vào bàn viết. Hắn ngồi vô chiếc bàn cổ mà hắn ông nội Timotheus và bà hắn đã từng ngồi. Chiếc bàn như có linh hồn. Trên chiếc bàn ấy hắn thảo ra thông báo mới gửi đến các thành viên băng Tứ quái báo rằng từ nay hắn sẽ bỏ biệt danh Tarzan và lấy tên là Tim. Cổ nhiên là hắn cũng nói rõ lý do.

Tròn Vo ngồi trước vô tuyến đã ba giờ liền. Nói đúng hơn nó nằm ườn trên đi văng, bên cạnh xếp hàng chồng sôcôla.

Nó vừa liếc thấy bóng thân mẫu vào phòng là đẩy ngay các chồng kẹo xuống gầm ghế và đẩy lên đành dạch.

- Con chán quá má ơi !

Bà Sauerlich âu yếm vuốt tóc con trai và vô tư ngồi xuống chiếc ghế bành mà thằng quý tử giấu kẹo sôcôla bên dưới.

- Chuyện gì hử con trai của má?

- Một mùa hè dở ẹt. Trên ti vi chẳng có phim nào hay, thiệt là ớn.

Bà Sauerlich hốt hoảng:

- Đi chơi mà con trai má cũng không thích ư ? Là má muốn nói tới chuyến du lịch của nhà mình qua bờ biển Tây Ban Nha đó con.

- Đi chơi cũng không thích, ở nhà cũng nản. Con chỉ muốn...

- Này Willi, không phải chú bé nào trên đời cũng có điều kiện nghỉ ngơi thoải mái và tiện nghi như con đâu. Nhờ hăng sôcôla và kẹo ngọt mà ba con điều hành đang ăn nên làm ra mà chúng ta mới có thể được thư giãn trong khách sạn Cung Đình năm sao ấy...

- Thôi mà má ở đó toàn những ông bà quý phái muốn được yên tĩnh và đám bồi bàn lươn lẹo như những bóng ma. May ra thì ban đêm mới vui vẻ tí chút ở quầy rượu nhưng ba má lại cấm con tuyệt đối. Con chỉ khoái la hét và nhảy nhót.

- Ôi lạy Chúa ! Con còn quá ít tuổi để đến vui vẻ ở quầy rượu, Willi à.

- Con đã nói với má rồi. Con đã quen có Tarzan, Gaby và Karl ở bên cạnh. Tụi con đã thề sống chết có nhau, ai lại đi hưởng thụ “sôlo” một cách buồn tẻ mà không “chia lửa” với bạn bè chớ.

- Nhưng lần này ba con không thích bị ai quấy rầy. Ba con cần sự yên tĩnh.

Tròn Vo uể oải ngáp dài

- Vậy là hết. Con không còn lòng dạ nào thảo luận về đề tài Tây Ban Nha nữa. Con đi xem phim đây. Nghe nói trong thành phố đang chiếu phim “Tarzan và con cá sấu vàng”. Con cần tìm hiểu xem gã Tarzan đó có oai bằng đại ca Peter Carsten không đã.

Bà Sauerlich nhìn thẳng con quý tử ái ngại.

- Má cú nghĩ rằng con sẽ chọn những phim trình độ cao hơn.

- Ừ ừ...

Bà mẹ vừa khuất sau cánh cửa thì nhanh như chớp, Kloesen đã quành trở lại không một tiếng động. Chớ gì nữa, nó phải moi đồng kẹo sôcôla chắt đồng dưới gầm ghế bành ra chứ sao.

Và số kẹo thủ theo ấy xét ra cũng có ích. Trong rạp, thằng mập buộc cái miệng làm việc liên tục để tránh cơn thịnh nộ. Mẹ kiếp, Tarzan gì mà kì cục, toàn giễu võ giương oai với thú rừng. Đại ca Tarzan của nó mà loạng quạng coi nhăm phim cà chớn này là đám đốt rạp như chơi...

*

Tên quýai thứ ba là một phụ nữ. Một phụ nữ thì không giân giữ như Tarzan, không chán đời như Kloesen. Công Chúa Gaby của chúng ta đang hồn nhiên khoác áo mưa dẫn con Oskar ra công viên đi dạo.

Mưa lúc này đã bớt nặng hạt. Công viên vắng tanh. Gaby chợt nghĩ đến Tarzan. Phải xa cậu bạn trai thân thiết thật là buồn. Còn bốn tuần rưỡi nữa hai đứa mới gặp lại. Hắn mà không viết cho cô mỗi ngày một lá thư thì cứ mà.. liệu hồn. Gaby mãi nghĩ đến Tarzan quên rằng Oskar đang chạy đi tìm chỗ.. vệ sinh.

Ầng, ầng... Tiếng chó tru lên đau đớn khiến cô bé choàng tỉnh. Cô cầm đầu chạy qua các bãi cỏ, bụi cây đến một căn chòi bỏ hoang bốn bề trống huếch, có mái che. Cô bé trông thấy người đàn bà nọ đang giâm chân thành thịch :

- Đồ chó ghê, đồ chết đói chết khát, bà... giết... mày... Cút !

Coi người đàn bà đang đứng quay lưng lại trong chòi đầu thềm liếc nửa con mắt về Oskar và vẫn không ngừng nguyên rửa nó. Con Oskar có tội tình gì chứ. Rõ ràng miếng bánh mì trắng mà Oskar đang ngọam trên mồm chẳng dính dáng chi đến tài sản còn nguyên của ả.

Gaby đón con Oskar, trònng dầy vào cổ nó, dặt lại phía cái chòi.

Khi Công Chúa bước chân lên bậc thứ hai, ả đàn bà quay lại. ả chạc ngoài ba mươi, ngó trơ tráo mặc dù tô mắt, trang điểm công phu. Mái tóc vàng lửa quăn tít, ngắn ngun ngún. ả không mang ô lẩn mặc áo mưa mà mặc bộ váy cực sang, mang đôi giày cao vót.

Gaby đầu có ngán loại người này.

- Tôi nghe con Oskar kêu ầng ầng. Chị đã đá nó phải không ?

Người đàn bà chống nạnh ngó Gaby trong khi vòm họng phát ra những âm thanh the thé :

- Mày có thấy cái sọt rác dưới chân tao không hả con nhỏ kia. Con chó đói của mày đã vọc mồm tìm miếng bánh mì trong sọt làm bẩn cả chân tao. Lại còn suýt sô ngã tao khi nó lôi mẩu bánh mì ra khỏi sọt rác đó.

Gaby tái mặt. Cô bé không ngờ trên trần gian dễ thương này có một người đàn bà dễ ghét đến thế. Cô cố gắng kiềm chế.

- Tôi nói cho chị biết, mũi giày của chị như mũi dao găm. Chỉ vì Oskar sợ ý một chút mà chị nỡ đá vào sườn nó. Có khi chị đã làm nó bị thương. Tôi sẽ nhờ bác sĩ thú y xem xét vết thương cho con Oskar, nó có bề gì thì chị..

Hai con mắt rần khít rít của người đàn bà xoáy vào Gaby chòng chọc. Cô bé sẽ không ngạc nhiên nếu giữa đôi môi tô đỏ choét kia bỗng thè lè cái lưỡi chề đôi của loài rắn độc

- Thì mày làm gì tao, hả con nhỏ lắm chuyện

Gaby vẫn bình tĩnh :

- Xin chị cho biết tên. Có thể tôi sẽ phải tìm chị mà.

Người đàn bà cười khùng khục.

- Không liên quan gì đến mày, đồ ranh con ngu ngốc ạ.

Nói rồi, ả len qua Gaby, ổng ẹo xuống mấy bậc thang, đi trên con đường rải sỏi ra cổng.

Gaby gọi với theo :

- Tạm biệt nghe. Có thể chúng ta còn nói chuyện với nhau. Mà đuôi váy chị có vết bẩn kia !

Ả mắt rần phui váy, tiếp tục bước, rồi lên một chiếc xe Porsche màu mỡ gà.

Gaby nhớ số xe. Thuộc thành phố này. Tuyệt ! Rồi ả sẽ biết, cái đồ hành hạ súc vật. Cô bé vội lần tay khám cho Oskar. Hề ấn vào sườn, nó lại rên lên, có vẻ đau.. May mà chưa gãy xương, nhưng ả mắt rần sẽ phải hối hận.

Nghĩ gì làm nấy, Công Chúa ôm ngay con cầu đến Tổng nha tìm bố.

Thanh tra Glockner đâu có dè bữa nay con gái cưng của ông lại ử dột đến thế. Ông nghe cô bé hậm hực kể lại câu chuyện liền gật gù.

- Rõ rồi, Gaby. Bảng số xe và dung mao của ả đàn bà này nằm trong hồ sơ điều tra của cảnh sát. ả chính là Kathrin Uhl, 34 tuổi, một kẻ trộm cắp khét tiếng

- Thế sao ba không tổng mục gian ác đó vô nhà tù ?

- Vì chưa bắt được quả tang hoặc nắm được các bằng chứng cụ thể con ạ. ả ít khi hành động một mình mà luôn thực hiện cùng với Dietmar. Dietmar là chồng ả. Trong suốt thời gian cao điểm của mùa du lịch, vợ chồng hần đã tung hoành khắp các khách sạn sang trọng vùng Địa Trung Hải với đủ mọi mảnh khoé. Cách đây vài tuần, người ta đã lần ra dấu vết chúng, Tuy cảnh sát ở Monte Carlo chịu bó tay nhưng dù sao họ cũng đã có được một kết luận tương đối rõ ràng: Hề bọn chúng xuất hiện ở đâu là khách sạn đó bị mất cắp.

Gaby cởi áo mưa ngồi xuống ghế, chăm chú lắng nghe.

- Cảnh sát hình sự Thổ Nhĩ Kỳ gửi công điện từ Istambul báo cho chúng ta biết rằng hình như vợ chồng Uhl còn buôn lậu cả ma túy. Chính một tên tội phạm trong đường dây tiêu thụ hêrôin qua biên giới khi bị bắt đã khai ra chuyện này.

- Nhưng ả vừa đá con Oskar nhà ta. Mình làm gì bây giờ đây ba ?

- Nó có việc gì đâu, Gaby. Chỉ hơi sưng đau một chút thôi. Nếu con dồn ép ả với địa vị là con gái

của ba thì thật là thiếu khôn ngoan. Con phải hiểu là vợ chồng Uhl đang trong tình trạng bị theo dõi. Không nên làm chúng giật thột, cảnh giác.

- Con hiểu ạ. Nhưng khi nào vợ chồng mẹ ra tòa, con sẽ có mặt. Con sẽ nhắc mẹ nhớ tới hành động thô bạo này. Biết đâu ông thẩm phán không phạt tù mẹ thêm 5 ngày.

Ông Glockner mỉm cười :

- Ba tán thành ước vọng công lý của con. Nhưng xem ra thì còn lâu mới tới ngày đó. Mà biết đâu các đồng nghiệp Hi Lạp lại chẳng thành công ?

Gaby ngơ ngác :

- Vợ chồng Uhl tính sang Hi Lạp hả ba ?

- Thì ba nói rồi : cảnh sát đang theo dõi chúng. Vì vậy ba được biết ngày một chúng sẽ bay sang Rhodos.

Nét mặt ngơ ngác của Gaby chứng tỏ cô bé đã có lúc mơ ngủ với cặp mắt xanh biếc mở to trong giờ địa lý. Ông Glockner bèn giải thích :

- Rhodos là một trong những hòn đảo đẹp nhất của Hi Lạp. Nó nằm không xa bờ biển Thổ Nhĩ Kỳ.

Mưa mỗi lúc một thêm nặng hạt. Gaby rời khỏi Tổng nha mà trong lòng như có lửa đốt. Ai nhắc mình vậy kìa ?

Cô bé khỏi cần thắc mắc lâu. Chiếc xe đạp màu xanh trắng của Máy Tính Điện Tử dựng sò sò ngay cạnh cửa hiệu thực phẩm “Công Chúa”. Gaby reo lên:

- Chào Karl !

Gương mặt Máy Tính rạng rỡ như vừa bật máy.

- Chào Công Chúa !

Quân sư còn thiếu điều nhảy lên, khác hẳn với bản tính thường ngày của nó :

- Công Chúa ơi, bạn biết không, mình đang có chuyện vui đây. Cuối cùng Roswell P.Baker đã giữ lời hứa. Dì Susanne mà mình vẫn hay quen gọi là Suzy, quả thật là người dì tốt nhất thế gian.

- Vậy hả ?

- Ờ, trước một điềm lành hết sảy trong mùa hè mà bạn đón nhận cốc lốc kiểu đó ư ?

- Đối với mình ngày hôm nay chẳng có gì là vui cả. Mới vừa thả con Oskar ra chút là có chuyện liền.

- Tưởng gì. Con Oskar lại quây làm bạn buồn nữa sao ? Tôi có tin vui an ủi bạn đây.

Hai đứa đi về phòng Gaby. Karl ngồi xuống chiếc ghế bành bọc vải. Gaby mệt mỏi nằm xuống giường, rồi lai chống khuỷu tay đỡ cằm nhồm dầy

- Sao ? Tin vui gì vậy, Máy Tính ?

- Máy Tính Điện Tử già đầu. Rồi gỡ cặp mắt kính ra loay hoay như hai cái tròng đang bị trục trặc. Chưa hết, nó còn đứng phắt dậy chấp tay sau hông đi qua đi lại dầy vẻ phấn khích. Rồi nó thao thao :

- Thế này nhé, tôi có một bà dì tên là Susanne. Dì Susanne là em gái mẹ tôi. Bản thân dì vốn là tiếp viên hàng không...

- Trời ơi, và... tiếp viên hàng không thì ở trên phi cơ, phi cơ thì bay trên trời, trên trời thì...

Bất chấp sự trêu ghẹo của Gaby, Karl vẫn bình chân như vại . Nó âm ừ :

- Dì Susanne lấy một người Mỹ làm chủ thầu xây dựng ở New York. Ông ấy tên là Roswell P.Baker, giàu kinh khủng. Tôi chưa gặp ông ấy bao giờ nhưng nghe nói ông rất tốt bụng, tuy rằng có hơi lập dị.

- Quý thần ơi, những nhân vật bạn nói này giờ đâu có liên quan gì tới mùa hè của tụi mình...

- Bình tĩnh đi Gaby. Bạn sẽ hiểu vấn đề bây giờ. Chú Roswell giàu và nhân hạ đến nỗi tối ngày cứ lênh đênh trên một chiếc du thuyền cùng dì Susanne tại biển Địa Trung Hải. Ông chỉ đạo các công việc qua điện thoại di động và thời gian còn lại họ theo đuổi thú vui riêng của chú Roswell.

- Thú vui gì vậy ?

- Chú Roswell sưu tầm kiếm hoặc lưỡi dao găm của những danh nhân trong lịch sử thế giới.

Gaby ngả mái tóc vàng xuống gối, chán ngán :

- Ôi, cho dù ông ta có trong tay thanh kiếm của Heinrich Sư Tử, con dao nhíp của nữ hoàng Cleopatra hay lưỡi dao găm của hoàng đế Trung Hoa cuối cùng thì... trái đất vẫn cứ quay quanh mặt trời và mùa hè này vẫn cứ chán phèo như thường.

Karl Máy Tính cười lớn :

- Bạn nhầm rồi. Chính niềm đam mê của chú Roswell sẽ khiến mùa hè này của chúng ta tuyệt diệu đó Gaby. Gaby hiểu không, ông ấy cho du thuyền “cắm sào” trên Địa Trung Hải là tìm cho kỳ được con dao găm của lãnh chúa Suleyman trên đảo Rhodos đấy.

Gaby nhồm phắt dậy. Cặp mắt xanh tròn như mắt búp bê.

- Rhodos hả ? Hôm nay mình cũng vừa nghe nhắc đến hòn đảo này. Nói tiếp đi Karl.

- Có thể chứ. Mình biết trước sau bạn cũng tò mò mà. Này nhé, Rhodos là hòn đảo lớn nhất trong quần đảo Đodekanes. Đodeka nghĩa là 12 đó. Tại cái quần đảo dài 77 cây số ấy, bầu trời luôn xanh trong không một gợn mây. Rhodos là thủ phủ của cả quần đảo, nằm tận mũi phía bắc, sát bến cảng.

- Ra vậy đấy.

Mặt Karl rạng rỡ như “bầu trời xanh trong đảo Rhodos”.

- Bạn linh cảm ra rồi hả Công Chúa ?

- Linh cảm cái gì chớ ?

- Ô, vậy là bạn vẫn chưa đoán được gì. Tôi sẽ đi cùng với chú Roswell. Đi tìm con dao găm của Sultan Suleyman, thất lạc từ năm 1522... Trời, còn gì thú vị bằng nữa nào.

Gaby trở lại thái độ hồ hững. Cô bé bĩu môi :

- Mình cóc cần biết đến lãnh chúa Suleyman. Tuy nhiên, năm 1522 thì cố nhiên có trong quá khứ. Nếu không thì lịch sử của địa cầu sẽ mất đứt một năm còn gì ?

- Lạy chúa, bạn không hiểu chi cả và chỉ giỏi trêu chọc người khác. Mùa hè này sẽ tuyệt vời, thật đó Gaby.

- Mình chỉ thấy một điều có thật là mưa đang quất vào mặt kính rào rào.

- Nhưng chuyện con dao găm của Suleyman thì không đáng buồn như cơn mưa đâu. Hãy chịu khó nghe một chút Gaby, trước khi mình tiết lộ điểm mấu chốt nhất. Năm 1309 các hiệp sỹ thánh chiến của Châu Âu đã nắm quyền thống trị thành phố Rhodos trên đảo. Là những hiệp sỹ theo đạo Thiên Chúa, họ phải bảo vệ thành phố trên biển này trước bọn tà giáo. Các hiệp sỹ xây dựng Rhodos thành thành trì và xây trên đảo những pháo đài. Họ buộc phải làm như vậy để bảo vệ con đường cho những người hành hương có thể đến đất thiêng Jêrusalem trên đất liền. Đảo Rhodos có vị trí như cánh cửa đóng mở con đường tới Jêrusalem vậy.

- Coi chừng lạc đề đó Karl.

- Hồi ấy ngoài việc phải đối phó với lũ cướp biển, các hiệp sỹ thánh chiến còn phải đối đầu với mối nguy hiểm đe dọa từ vương quốc Thổ Nhĩ Kỳ. Thổ Nhĩ Kỳ lúc bấy giờ đang vươn lên thành một đế chế hùng mạnh do các Sultan, tức lãnh chúa trị vì. Năm 1480, lãnh chúa Mehmed II đã tung một hạm đội khổng lồ lên đảo Rhodos xinh đẹp. Ông ta chiếm giữ thành phố 90 ngày nhưng gặp sự chống trả quyết liệt của các hiệp sỹ thánh chiến nên đành phải rút lui. Mãi 42 năm sau, lãnh chúa Suleyman mới chiếm nổi Rhodos. Trong cuộc chinh phạt này, ông ta mất một con dao găm nạm kim cương tuyệt đẹp. Sau sáu tháng chiến đấu dẫm đạp, năm 1523 các hiệp sỹ thánh chiến đành rời bỏ hòn đảo dong thuyền đến đất Malta, đóng lại đó và tự xưng là các hiệp sỹ xứ Malta. Cho đến nay, con dao quý giá của Suleyman vẫn mất dạng. Bây giờ, khi đã nắm được một tin tức gì đó về nó, chú Roswell lập tức đến Rhodos với chiếc du thuyền sang trọng của mình, có dì Susanne đi cùng.

Gaby gật gù :

- Rõ rồi. Tóm lại, mùa hè tuyệt diệu sẽ chỉ có trên đảo Rhodos và sẽ chỉ dành cho những người bà con thân yêu của bạn.

- Không có đâu Gaby. Dì Susanne rất thèm gặp lại mình. Lần chót dì gặp mình, mình chỉ là một thằng nhóc. Dì đã chuẩn bị cho mình vé máy bay để tới Rhodos nữa.

- Và đó là tin vui bạn muốn báo cho mình phải không ? Vậy còn ông bà già bạn ?

- Hai đấng thân sinh đều kệt. Ông già tôi phải hoàn tất một cuốn sách quan trọng về toán học. Còn bà già thì lại cần ở liền bên để chăm sóc ông già.

- Vậy thì xin chúc mừng mùa hè thú vị và... cô độc của quân sư.

- Chà, Gaby. Không lẽ bạn cho rằng tôi chỉ biết nghĩ đến bản thân thôi sao ?

Gaby chột thấy nhón nhột sau gáy. Cô bé hồi hộp :

- Hả ? Ý bạn muốn nói gì vậy ?

- Dì Susanne đã nghe tôi kể về băng Tứ quái qua điện thoại. Tôi đã đề nghị với gì và chú

Roswell rằng, nếu các bạn không được cùng đi thì tôi cũng bái bai. Và thế là chú dì đã đồng ý để bốn đứa tụi mình cùng bay qua Rhodos. Đó, điểm mấu chốt của mùa hè này đó, thưa Công Chúa!

- Chúa ơi ! Thật vậy sao ?

- Thật chứ. Vé đã mua rồi. Sang đảo Rhodos, chúng ta sẽ có dịp làm quen với Nancy, con riêng của chú Rhodos với người vợ trước. Cô ấy nghe đâu đã 18 tuổi rồi.

- Mình... mình không ngờ...

- Ngày kia chúng ta sẽ cùng ra phi trường. Họ đã đặt sẵn phòng cho tụi mình tại khách sạn “Astir Palace”, sang nhất thành phố đảo.

- Bạn... bạn liều mạng quá...

- Không liều đâu Gaby. Do du thuyền chật chội nên bằng Tứ quái chúng ta sẽ tung tăng trên đất liền. Mọi việc đã chuẩn bị chu đáo, bọn mình muốn ở lại Rhodos bao lâu tùy thích.

- Mình cảm ơn bạn thật nhiều đó Karl. Nhưng Chúa ạ. Mình còn phải xin phép ba mẹ nữa chứ. Chưa kể đến Kloesen và đại ca... Lỡ đại ca không đi được thì sao ?

- Đi được hết. Này Gaby, hãy nhớ là chúng ta không tốn một đồng xu nào. Vợ chồng chú Rhodos là triệu phú kia mà.

Gaby bay khỏi giường. Cô bé như bị cuốn theo cơn sóng Địa Trung Hải, kéo Karl đứng dậy xoay tít vài vòng khiến chàng cậnsuýt bị rơi cả kính. Chùng đã chóng mặt, cô bé mới chịu dừng.

- Tuyệt quá! Vậy là mùa hè hết chán phèo. Có thể tụi mình sẽ tạ ơn chú của bạn bằng con dao găm của lãnh chúa Suleyman, biết đâu đấy.

Karl Máy Tính khoái chí :

- Có thể thôi sao ? Không, tụi mình sẽ giúp chú ấy tìm được nó ! Không lẽ bạn nghĩ đại ca của tụi mình chịu nằm ườn trên bãi biển trong khi người khác đang tìm kiếm một báu vật lịch sử ?

Gaby đột nhiên im lặng, rồi cô bé lại la lên :

- Đúng rồi Karl ơi. Đây còn là cơ hội cho tụi mình bám sát vợ chồng Uhl.

- Sao ?

Rồi Gaby kể lại cho Karl nghe về vợ chồng Kathrin và Dietmar Uhl qua các chi tiết mà bố cô bé cung cấp. Cô bé kết luận :

- Theo lời ba mình, ngày kia chúng cũng bay sáng đảo Rhodos.

Máy Tính Điện Tử hấp háy đôi mắt cậ :

- Thì mình đã biết mà. Đây sẽ lại là một kỳ nghỉ không mấy yên ả của TKKG. Nào, giờ thì đi xin phép mẹ bạn. Sau đó tụi mình sẽ đến nhà Willi để báo cho thằng mập biết niềm vui đột xuất của nó.

*

Sau vài cuộc trò chuyện bằng điện thoại giữa các bậc cha mẹ, ông bà Glockner đã quyết định cho phép cô con gái cưng lên đường. Riêng với Kloesen thì phức tạp hơn.

Thằng mập vừa đi xem phim về, đang ngồm ngoàm sôcôla thì giật mình thấy bóng Gably và Karl tấp lại. Nó há hốc mồm nghe Karl thông báo, suýt đánh rớt cả mớ thực phẩm yêu dấu xuống đất.

- Trời đất, đúng là hết sẩy con... cào cào. Tuyệt diệu hơn du lịch qua bãi biển Marbella của Tây Ban Nha nhiều. Mình sẽ đi với các bạn cho dù có phải bơi đến tận... Rhodos. Mà nơi đó cách đây bao xa vậy, Karl ?

Karl chặn ngang con xúc động của nó.

- Nếu bơi thì quá xa đó. Chua kể lũ cá mập sẽ không tha miếng mồi ngon như mày đâu. Nhưng này, việc trước tiên là mày phải hỏi ý kiến “phụ huynh” trước đã chứ.

- Ô kê, tao phải vào bếp làm việc với má tao liền đây. Tao sẽ đấu tranh đến cùng cho đến khi má tao mềm lòng chuyển dịch vụ du lịch Marbella của tao sang đảo Rhodos.

- Ừ, ráng lên...

Hơn 15 phút sau, cái “ráng” của Kloesen đã thành sự thực. Nó hí hửng trở ra.

- Hai vị biết kết quả như thế nào không. Tôi đã biểu tình khiến 10 giọt nước mắt của mẫu thân phải rơi vô món rau xuông nấu súp. Tôi còn thề sẽ ăn toàn sôcôla suốt đời và tuyệt thực ba tháng nếu má tôi từ chối. Và phép la cuối cùng cũng xảy ra : Được đi rồi. Ơn chúa !

Gaby cười khúc khích :

- Bạn biết kiên quyết như thế là phải. Chỉ tội nghiệp má bạn. Bà đã phải xa bạn suốt thời gian ở ký túc xá và bây giờ tiếp tục lại phải chia tay đứa con trai cưng trong dịp hè. Chỉ vì...

Tròn Vo làm bộ nghiêm trang :

- Thôi đừng có uỷ mị vậy, Công Chúa. Cuộc sống là như vậy đó. Con cái cần phải sớm tách khỏi cha mẹ, cho họ thấy rõ rằng mình không thể suốt đời ngồi chồm hổm bên họ, để họ còn trưởng thành lên và tự lập dần cho quen đi chứ. Mình nói vậy đúng không nào ?

Gaby cười lẩn lộn :

- Ờ, cứ nhìn ba mẹ bạn thành đạt như vậy, tụi này đủ biết “phương pháp giáo dục phụ huynh” của bạn hết sảy rồi. Thôi, xin ông Địa chấm dứt ba hoa giùm. Giờ mình còn phải gọi điện cho Tarzan nữa.

Ba quái hào hứng kéo qua phòng làm việc của ông chủ hãng sôcôla Sauerlich. Thật đáng tiếc, Tarzan không có nhà. Tròn Vo còn kịp khoe với hai chiến hữu cái valy mới toanh bằng da thật màu vàng chuẩn bị cho chuyến du lịch đến Rhodos của mình.

*

Sau bữa ăn tối đầy bồn chồn, Gaby cầm máy điện thoại về phòng riêng.

Lần này cô bé gặp may.

Dường như Tarzan chỉ hợp với cô. Kloesen hồi chiều quay số gọi hân hân rồi thất bại thảm hại nhưng với cô thì khác hẳn.

Tiếng Tarzan :

- Gia đình Carsten đây. Peter Tim Carsten nghe đây ạ.

- Cái gì ? Tim với phôi nào hở ? Có phải Tarzan không hả ? Hay bạn đột nhiên có một đứa em trai ?

Tarzan gào lên trong máy :

Gaby ! Công Chúa ! Xin chào ! Mình đây !

- Chà, tính thay tên đổi họ làm mặt lạ với mình nữa sao Tarzan ?

- Không dám, thưa Công Chúa. Mình đang viết thư cho bạn. Cho cả Karl và Tròn Vo nữa.

- Vậy thì đừng viết nữa, bạn có thể nói trực tiếp với bọn mình mọi chuyện. Mà có chuyện gì vậy ? Sáo bạn lại tự xưng là Tim hả ?

- Tên mình vốn thế mà. Từ khi mới chào đời kia. Và từ nay mình muốn mọi người quên cái tên Tarzan đi. Hãy gọi mình là Tim, nhớ chưa Công Chúa ! Cái gã Tarzan của Hollywood làm mình phát ón. Mình đã viết rõ chuyện này trong thư, đã dán tem rồi...

Gaby sốt ruột cắt ngang :

- Thôi đi ông thần. Bạn và những lá thư, không biết ai sẽ có mặt ở đây sớm hơn, và mình sẽ giải thích lý do sau. Nhưng cái vụ đổi tên này nghe kỳ cục quá à. Mọi người đã quen kêu đại ca là Tarzan rồi. Báo cho đại ca hay nghe : Mình cũng đã coi phim “Tarzan và con cá sấu vàng” rồi. Nhưng cái anh chàng diễn viên Hollywood đó khi không làm sao khiến tụi này thôi... yêu quý bạn chứ...

Cô bé hơi đỏ mặt ngừng lại một chút, rồi nói tiếp :

- Đẹp vụ này đi được không Tarzan ? Mình năn nỉ bạn đó. Mình sắp có tin vui báo cho đại ca nè.

Tarzan cứ ngắc người ra trước ống nói. Trời biết tính sao giờ chứ ? Không ngờ Gaby lại hâm

một cái biệt danh của hắn tới nước đó. Lần đầu tiên cô bé xuống giọng năn nỉ, không lẽ hắn...
Thôi được, đành phải nói lại chuyện này với má vậy.
- Vụ này sẽ giải quyết khi nào mình gặp nhau ghen Gaby. Mình sẽ cân nhắc lại vậy.
- Nhưng cách chi thì mình vẫn chỉ kêu đại ca là Tarzan thôi đó ghen. Nếu quả thực đại ca thích cái tên Tim thì, xin mời, hãy dùng cả tên đó. Còn bây giờ thì nghe nhé Tarzan : Ngày mai bạn hãy tới đây ngay. Ngủ đêm ở nhà Willi. Rồi ngày kia máy bay sẽ đưa cả bọn tới đảo Rhodos với vợ chồng ông Baker. Chuyện là như thế này...
- Hả ?
Cô bé kể lại mọi chuyện.
Chốc chốc Tarzan lại ngắt lời Gaby với những tiếng hò reo không nén được.
Rồi hắn hân hoan :
- Công Chúa ơi, mình đang lơ lửng dưới trần nhà. Mây ở đâu đột nhiên ùa vào đầy phòng và mình đang bay trên mây. Chà, tuyệt làm sao chứ. Karl có những người bà con thật hết sẩy. Và tụi mình sẽ làm tất cả để tìm ra con dao găm của Suleyman. Gaby này, bạn có linh cảm thấy là các cuộc phiêu lưu mạo hiểm lại đang đến với tụi mình không ? Á, mình muốn nói rằng tụi mình sẽ bay đến với chúng kìa.
Cô bé đáp :
- Có, Tarzan ạ. Mình có cảm thấy. Thì mình đâu lạ gì tính đại ca chứ !

Hai

BAY ĐẾN VỚI CÁC CUỘC PHIÊU LƯU

Thanh tra Glockner chở Tứ quái ra phi trường. Gaby nắm chặt tay ông.
- Ba không đợi được tới lúc máy bay cất cánh được sao ?
- Không được con gái à. 11 giờ 55 các con mới bay trong khi ở Tổng nha ba còn bao nhiêu thứ việc.
Ông thanh tra quay sang Tarzan :
- Hãy để ý trông con gái chú nghe Tarzan. Hay cháu vẫn thích dùng cái tên Tim ?
Vây là ông cũng đã biết cái vụ đổi tên bất chợt của hắn rồi. Tarzan cười rõ tươi :
- Sao cũng được, thưa chú. Để tưởng nhớ ông nội cháu, má cháu muốn kêu cháu bằng tên đó, mà đúng ra là Timotheus kia ạ. Nhưng Gaby, Karl và Tròn Vo thì vẫn muốn kêu cháu là Tarzan. Chú biết đó, cháu đành theo quyết nghị của KKG vậy. Thêm nữa cả con Oskar dường như cũng chỉ quen với gã Tarzan thôi, thưa chú.
Mọi người cười ồ lên trước vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan của hắn.
Xe thanh tra Glockner vừa bốc hơi, quân sư Karl đã huýt sáo gọi ba quái.
- Xét cho cùng các bậc phụ huynh ái ngại về chuyến “xuất khẩu” của tụi mình cũng có lý thôi. Cú phone mới nhất của dì Susane gọi cho mình đã nói lên điều đó.
Tarzan nôn nóng :
- Thì mày nói đại ra đi
- Này nhé, việc tìm kiếm con dao găm của Suleyman có thể dẫn tới một vụ cạnh tranh quyết liệt. Số là một người Mỹ tên là Lincoln Pritchett cũng đang tìm kiếm báu vật này. Ông ta và chú Roswell trọc tức lẫn nhau bằng cách đoạt của nhau những vật sưu tầm quý nhất. Nhưng Pritchett là một tên thô bạo, không từ mọi thủ đoạn. Có thể sẽ có đụng độ ở đảo Rhodos.
- Thì đã sao nào, Karl. Chúng ta đâu phải là những thiếu niên bơ sữa tới Hi Lạp để chỉ nằm phơi nắng trên các hòn đảo. Nếu Pritchett muốn sinh sự, cứ việc.
Gaby thở dài :

- Bắt đầu rồi đó: cuộc săn lùng con dao găm! Đó là may mắn chúng ta còn chưa chạm mặt Kathrin và Dietmar Uhl. Cặp vợ chồng này mà xuất hiện trên đảo Rhodos lại còn lộn xộn nữa. Cả bọn đều đã nghe Gaby nói về đôi vợ chồng này.

Tarzan hỏi :

- Bạn chưa nhìn thấy chúng hả ?

Gaby lắc đầu, đảo mắt nhìn quanh. Karl và Tròn Vo chẳng biết chúng mày ngang mũi dọc ra sao cũng đảo mắt tìm kiếm. Bọn kẻ cắp, buôn lậu ma tuý này hẳn phải có điểm gì đó dễ nhận ra chớ.

Tarzan kín đáo nhìn Gaby. Chỉ ít ngày xa nhau mà hẳn thấy cô bạn dường như càng dễ thương hơn. Mái tóc vàng óng ánh cột cao, Công Chúa mặc quần áo ngoài màu xanh lơ, bên trong là áo phông màu chuối chín.

- Chẳng thấy ả Uhl đâu hết. Gã chồng thì mình không biết mặt.

Máy Tính Điện Tử tùm tùm :

- Hay là chúng đã nghỉ lại, và bay đến Marbella bởi tằm được rằng các quý tộc thuộc dòng họ Sauerlich sẽ tới đó.

Tròn Vo giậm chân thành thích :

- Chà, nhà người trù ẻo gia đình ta chớ gì. Nhưng mà thôi, thà để ông bà già tao bị mất trộm còn hơn tội mình bị kẹt giữa hai gọng kềm : Pritchett và cặp Uhl. Con dao găm của Suleyman nhất định sẽ làm tội mình một phờ cho coi. Bởi vậy đối phó lại, tao cũng đem theo con dao của tao đây này.

- Hả ?

Ba quái tròn xoe mắt ngó thẳng mập lồi từ túi xách ra tờ hộ chiếu, 14 phong sôcola và... một con dao gập gọn ghẽ.

Tách ! Nó bấm lưỡi dao ra, sáng loáng, biểu diễn ba lần liền trước lũ bạn. Tarzan chỉ còn nước lắc đầu nhìn nó như nhìn một kẻ tối dạ :

- Đây là lần thứ ba tội mình cùng bay với nhau. Vậy mà mày vẫn chưa thèm biết người ta cấm mang vũ khí lên máy bay.

- Ở hả, tao quên mất. Hai chuyến bay trước đi Tunis và Marbella tao đâu có đem theo dao.

Tarzan dọa thêm :

- Tao bảo đảm họ sẽ còng tay mày và niêm phong luôn 14 phong sôcola.

- Ê, chơi vậy đâu có được. Sôcola để tăng cường thần lực còn con dao lợi hại này là để xơi tái bọn cá mập chó bộ. Thôi được, tao sẽ chữa cháy bằng cách trình báo ngay con dao vậy. Mọi nghi ngờ sẽ bị xua tan ngay.

- Hả, nói lộn xộn gì về cá mập cá voi vậy Tròn Vo ?

- Chà, giờ thì tới lượt mày cũng chậm hiểu đó đại ca. Thì bọn cá mập đầy ra ở Địa Trung Hải. Đại ca không liếc qua ti vi sao ? Tao sẽ chồm từ một tảng đá trên đảo Rhodos múa dao khiêu khích dụ chúng lên... bờ.

Bốn quái tam gác qua câu chuyện trời ơi đất hỡi của thằng mập để tiến hành thủ tục kiểm tra trước khi lên máy bay.

Tròn Vo cười toe toét, chìa con dao cho viên cảnh sát :

- Em cầm theo được chứ ạ ?

Người này tùm tùm :

- Không phải là tôi nghi ngờ gì cậu, cậu bé dễ thương ạ. Nhưng quy định là quy định, tiếc là tôi phải tịch thu con dao của cậu.

Tròn Vo tái mặt :

- Rồi sao nữa ạ ? Em sẽ được nhận lại chứ ?

- Hà hà, đương nhiên rồi. Con dao sẽ được cho vào một cái túi dày đề tên chú mày và bỏ trong khoang chứa hàng. Khi máy bay đáp xuống chú em sẽ được nhận lại con dao cùng với va li cá nhân. Rõ chưa hả ?

- Dạ, rõ cú như là bầu trời trong xanh của mùa hè Hi Lạp vậy ạ.

Một lúc sau, lúc Tứ quái đã yên vị trên hàng ghế số 22 của chiếc máy bay DC 10, Tròn Vo quay đầu qua hai bên đắc thắng :

- Quý vị thấy chưa, hiện giờ chỉ có tôi là người duy nhất trên máy bay mang theo vũ khí. Rồi thiên hạ ở Rhodos tha hồ kháo nhau : Willi nhà Sauerlich đã đến với một con dao hạ cá mập !

- Có im đi không hả đồ... không tặc !
 Gaby gào khê vào tai nó. Trời ạ, qua cửa sổ cô bé vừa nhìn thấy biển Agaisch tím biếc lạ lùng.
 - Nước biển xanh ngắt, tuyệt làm sao !
 Tròn Vo phản đối :
 - Sẽ không tuyệt nếu thiếu con dao đầu Gaby, bởi vì bọn cá mập có thể tràn lên bờ bất cứ lúc nào.
 - Cái gì ? Bọn cá không có chân thì lên bờ để làm gì ?
 - Ờ, thì... chúng cũng phải đi... tè và đi... ị như loài người chứ. Chúng sẽ nhân cơ hội đó để tấn công khách tắm biển.
 - Chà, nổi nằng lộn xộn hoài. Giờ thì mình đã hiểu vì sao ba mẹ bạn vội đồng ý cả hai tay để bạn biển đẳng bạn, họ đi đẳng họ. Chắc chắn họ sẽ có một kỳ nghỉ thoải mái hơn mà. Giờ thì tránh cho mình ra một chút đi ông Địa
 Cô bé bùm miệng cười và len ra đi xuống cuối khoang. Coi, chưa bước đến đuôi máy bay cô đã sững người. Trời đất, bản mặt trơ trẽn của mụ đàn bà tên Kathrin Uhl lù lù ra ở chiếc ghế giữa khoang với hai hàng lông mày còn mỏng hơn cả bữa trước. Á đang lơ mơ ngủ.
 Ngay tức khắc, cô bé chụp ảnh gã đàn ông đang quàng tay qua vai ả, đọc một tờ báo khổ rộng. Gã là Dietmar Uhl chẳng ? Đương nhiên rồi ! Mặt xương xương, chán có biểu, cặp mắt sắc lẹo gần nhau. Thân hình xem ra được rèn luyện nhiều, giống thân hình một nghệ sĩ xiếc.
 “Nguu tầm ngu, mã tầm mã”, Gaby thầm nghĩ. Khi trở về chỗ ngồi cô bé tường trình ngay việc này với các bạn.
 Đúng lúc đó, tiếng loa trên máy bay vang lên thông báo yêu cầu hành khách thắt dây lưng an toàn và ngưng hút thuốc lá vì phi cơ sắp hạ cánh.
 Tarzan dặn các bạn :
 - Đừng ai tỏ ra quan tâm tới vợ chồng Uhl nghe
 Gaby hạ giọng :
 - Lạy chúa. Bạn đã nổi máu phiêu lưu rồi ngay rồi sao đại ca ? Đừng quên là tụi mình đang đi chơi đấy.. Thêm nữa, biết đâu lần này chúng không có dự định gì xấu xa. Thì bọn trộm cắp, buôn lậu đôi khi cũng cần nghỉ ngơi chứ.
 Tarzan cười. Hắn không nghĩ như Gaby. Hắn biết đang có tới hai đặc vụ dành cho TKKG trong chuyến đi này.
 Cuối cùng thì máy bay cũng hạ cánh ổn thỏa. Ánh nắng chói chang. Tarzan ngó qua cửa sổ. Những hàng cột đựng đũa tàu lá trong gió biển. Đảo toàn đá trắng và vàng, bên trên là bầu trời trong veo.
 Máy Tính Điện Tử giải thích :
 - Sân bay nằm xa thành phố quá. Chúng ta sẽ đi xe buýt dọc bờ biển khoảng 40 phút. Tha hồ ngắm cảnh. Một kỳ nghỉ cực kỳ đó các bạn ơi !
 Tròn Vo trồm lên :
 - Tao chỉ muốn đi bộ sát mép nước thôi, với con dao của tao trong tay.
 - Đẹp, xuống phòng chờ ngay đi để nhận lại “con dao cà chớn” của mày kìa.

*

Mọi người đứng vây quanh băng chuyền hàng để nhận lại hành lý.
 Mục tiêu của Gaby không phải là cái valy, cô liếc về phía đám người lơ nhố bên kia băng chuyền, thì thầm với các bạn :
 - Gã đó các bạn. Dietmar mặc áo sơ mi đỏ bên trong bộ comple sáng màu đó.
 Tarzan quan sát Uhl qua khe mắt. Cứ như hắn tới đây chỉ để hưởng nắng trời.
 Tiếng Tròn Vo lanh lảnh :

- Cửa tôi ! Cái túi màu cari kia là của tôi. Trong đó có con dao giết cá mập...
Mặc kệ một bà già đứng bên cạnh run bắn lên, thằng mập hí hửng chụp cái túi có đề tên trên băng chuyền.
- Bà biết không, người ta sợ cháu làm không tặc cướp máy bay nên... Trời đất, hên quá ta, lại thêm một chiếc valy màu vàng của cháu kìa. Tuyệt thật, dao nhọn ở đâu là valy ở đó...
Kloesen kéo chiếc valy khỏi băng chuyền. Nó mắt mồm cười lợi loí loí về chỗ các bạn :
- Phù ! Nóng quá hoá rồi đây. Hay là valy của mình qua đây bỗng tăng trọng nhỉ ?
Karl cười giễu :
- Mày khoe valy của mày chống nóng tốt lắm mà. Không lẽ lúc này nó lại làm ông chủ của nó nóng hơn.
- Cứ đợi đấy Karl. Nhất định hành lý của mấy người đã bị đưa nhầm lên máy bay khác và lúc này đang ở Tripolis hay Las Palmas rồi...
Tròn Vo chợt chung hứng : ba chiếc vali tiếp theo chính là của Gaby, Karl và Tim.
Bốn quái không chần chờ đi tới chỗ hải quan. Gaby ngoái lại xem vợ chồng Uhl đâu thì thấy trên băng chuyền đang chạy một chiếc valy có màu sắc giống sắc giống y hệt chiếc valy của Kloesen.
Cô bé toan mách với Tròn Vo nhưng thằng mập đang gặp rắc rối và đang phân trần gì đó với một nhân viên thuế quan có cái nhìn nghiêm khắc.
Nó quay ra than vãn với các bạn :
- Coi, mình đúng là thân lừa. Khi không mình lại cho phép cái gã buồng binh này nhòm vào túi xách của mình. Và bây giờ ông ta nhất định không chịu tin rằng mình đem theo sôcôla chỉ là để ăn thôi, còn bảo rằng mình là kẻ buôn lậu sôcôla. Đã vậy một tiếng Đức bẽ đôi ông ta cũng không biết, chỉ biết tiếng Anh. Trong khi mình chỉ được có 4 điểm tổng kết môn Anh văn. Xui tận mạng.
Các bạn của Tròn Vo phá lên cười. Tiếng cười dễ lây. Dưới chòm ria rậm của người nhân viên thuế quan Hi Lạp thấy cũng tủm tỉm.
Tarzan và Gaby cùng đem hết vốn tiếng Anh giải thích cho ông ta thói phàm ăn của Kloesen. Cuối cùng, ông ta nháy mắt, phẩy tay ra hiệu cho Tứ quái đi qua.
Tròn Vo rên rỉ :
- Ớn Chúa. Đây là bài học để đời cho mình. Lần sau mình sẽ chén sạch trên máy bay. Khởi sinh chuyện lôi thôi.
Máy Tính Điện Tử đang định chọc quê ông Địa thì một giọng phụ nữ đã ngọt ngào cất lên :
- Các em là Karl và bạn bè phải không ? Tôi là người của công ty du lịch mà bà Susanne đã nhờ lo cho kỳ nghỉ của các em.

Ba

NHỮNG CHIẾC VALY CÙNG MÀU

Xe buýt dừng lại ở một khách sạn sang trọng. Những người bồi phòng bắt đầu ủa ra. Họ nhanh nhẹn xách các valy cho khách.
Tứ quái vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến Dietmar đẩy vợ qua một bên để chụp lấy một chiếc valy màu vàng. Tiếng cô ả tru tréo :
- Anh làm gì mà thô bạo thế hả ? Từ từ...
- Anh xin lỗi. Nhưng em cần thận kéo lộn valy đó.
Gã này coi bộ kỹ tính dữ. Có hoá là kẻ mù màu mới lấy nhầm valy được...
Lúc vợ chồng nhà Uhl đã bước vô sảnh khách sạn, mặt Tròn Vo bí xì :
- Nản thật, cứ tưởng mình độc quyền cái valy màu vàng, ai dè bọn chúng cũng có cái valy y

chàng của mình mới tức.

Karl bổ xung :

- Ở há, hai cái valy giống hệt nhau !

Tại quầy tiếp đón, người ta chỉ sử dụng tiếng Anh. Hên là vốn tiếng Anh của Tú quái cũng đủ để giao thiệp. Bọn nó hoàn thành các thủ tục cần thiết khá dễ dàng.

Coi, vừa mới nhận phòng, Máy Tính Điện Tử đã nhấp nhóm vì chuông điện thoại reo. Ngay lập tức nó cầm lấy máy.

- Ủa, dì Suzy hả, cháu đây. Chuyến bay nói chung là tốt đẹp. Sau khi tắm rửa xong, cháu và các bạn sẽ gõ cửa dì. Vâng, tụi cháu rất mừng sẽ gặp dì và chú đây ạ.

Tròn Vo quăng cái valy nặng nề lên giường. Mồ hôi nó toát ra vì ổ khoá không tài nào mở nổi.

Nó lăm bầm :

- Trời đất, tao đã thử hàng chục lần mở ra mở vô ở nhà mà đâu có sao. Kỳ cục quá đại ca ơi.

Tarzan nhún vai :

- Tại mày nôn nóng đó mà. Bình tĩnh một chút, đồ đạc của mày chứ có phải của thiên hạ đâu.

Coi lại cái chìa thử xem.

Đúng lúc đó có tiếng “cộc, cộc” ngoài phòng. Gaby bước vào với thái độ hơi uể oải :

- Số mình xui tận mạng quý vị ơi. Căn phòng công nhận tuyệt đẹp nhưng rủi ro lại đụng vợ chồng Uhl trú ngụ ngay phòng bên cạnh. Mình nghe thấy cả tiếng chúng chuyện trò ngoài ban công.

Tarzan an ủi cô bé :

- Vậy lại càng hay chứ Gaby. Bạn là tai mắt của TKKG kia mà !

Gaby mấp máy môi định phản đối thì một tiếng rống khủng khiếp vang lên. Tiếng của thằng mập chớ ai :

Trời ! Không... thế... được ! Đây không phải là valy của tôi !

Ba quái trong phòng hết hồn tập trung nhãn lực vào cái valy màu vàng mà sừng sốt.

- Ôi,lạy Chúa... Vậy chắc bạn lấy lộn valy của vợ chồng Uhl rồi, và bọn kia thì đang giữ valy của bạn.

Tròn Vo hóp không khí như sắp nghẹt thở, nhìn trân trối vào tấm các dán ngoài valy :

- Quỷ sứ ạ, lộn tùng phèo hết rồi. Tấm các này đề tên “Elias Kabala” với địa chỉ tại Rhodos không dính dáng gì tới chiếc valy màu vàng của vợ chồng tên Uhl hồi nãy.

Tarzan nhúu mày :

- Điều đó chứng tỏ là có tới ba chiếc valy màu vàng trên cùng một chuyến bay. Vấn đề bây giờ là không biết vợ chồng Uhl có xách lộn valy của mày hay không, hay ông khách Kabala nào đó chụp nhảm valy của mày, hay... cả đám lộn xộn lẫn nhau có trời mà biết.

Gaby miệng chới với :

- Miệng của đại ca linh thiêng thật. Đúng là trước sau cũng xảy ra” đụng độ”.

- Ừ, chắc chắn chúng ta phải hỏi thăm vợ chồng người láng giềng của bạn sớm thôi Gaby.

Tròn Vo dốc túi xách ra giường, nhét con dao vô túi quần.

- Nếu chúng không trả valy cho mình, mình sẽ dùng bạo lực để đoạt lại !

Tarzan trợn mắt :

- Không nên đụng tới dao búa làm gì đâu mập.

- Tao chỉ hù chúng thôi. Không hù dọa thì làm sao lấy lại được chiếc valy chớ.

Gaby lắc đầu nhìn ba quai tiến đến cửa phòng 321. Chà, tướng ta của ba chàng có vẻ “ hiệp sỹ thánh chiến” ra trò.

Cửa mở.

Chà, nhìn gần ngó Dietmar ngó đầu gấu thứ dữ. Cặp mắt gian thật là gian, mấy cái bướu trên trán có lẽ là những vết sẹo.

Tarzan nói ngay :

- Xin chào. Ông là người Đức, đúng chứ ? Tình cờ chúng tôi thấy ông trên máy bay và biết rằng ông cũng có chiếc valy giống y như của một đứa trong chúng tôi : màu vàng, mới tinh, bằng da thật... Và Willi bạn tôi phát hiện bị nhầm valy. Ông đang giữ valy của cậu ấy phải không ạ ? Tên cậu ấy là Willi Sauerlich.

- Hả ?

Trong một giây, mặt mày Uhl xám chàm. Gã “hoảng” tới mức Tarzan cũng phải kinh ngạc. Gã ngơ ngẩn hỏi :

- Lộn valy à ? Quý tha ma bắt ! Chúng tôi còn chưa mở valy ra. Để tôi phải xem đã.

Gã quay phắt người chạy vào. Tarzan nhìn được ra tận ban công, nơi Kathrin Uhl ngồi ngửa mặt phơi nắng.

Uhl gào lên :

- Cô không chịu soạn đồ ra, cũng chẳng cần kiểm tra xem có đúng là valy của mình không nữa. Ở đây có đề... Thôi chết mẹ, cái valy này là của Willi Sauerlich. Tên của thằng nhãi sờ sờ.

Kathrin không thay đổi tư thế ngồi, nói :

- Đừng có cuống lên như thế, cha nội. Không có chìa khoá thì ai mà hòng... Ê anh bảo sao, một trong hai valy của túi mình biến mất hả ? Chiếc nào ?

Uhl tru lên :

- Chiếc ấy, bà chần ạ !

Rồi Uhl đau khổ với chiếc valy lộn tiệm đi ra hành lang. Gã cúi tiết bụng phịch món hành lý vô ích xuống đất. Chiếc valy đổ kèn.

Tròn Vo càu nhàu :

- Kìa ông ! Trọng đấy để quần áo của tôi. Tôi không muốn chúng bị hỏng đâu.

Uhl phóng mắt ra xung quanh :

- Hồng thế nào được, cậu bé. Valy của tôi đâu ? Trong phòng các cậu hả ?

Tarzan báo tin buồn cho gã :

- Tiếc là chúng tôi lại không dữ valy của ông bà. Chiếc valy mà Willi xách lầm là của một ông người Hi Lạp xứ này. Nếu ông định liên hệ với ông ấy thì xin mời. Có thể ông ta đang giữ valy của ông. Người đàn ông tên là Elias Kabala. Còn về chiếc valy của ông ta thì chúng tôi phải có trách nhiệm trao tận tay chủ nó, thưa ông.

Ba quái đặc thẳng trở về phòng. Tròn Vo xách theo chiếc valy của nó. Công Chúa ra mở cửa đón chúng với vẻ mặt phấn khởi tốt độ. Thì ra cô bé đã áp tai vào cửa nghe rõ tất cả..

Uhl hét theo ba quái :

- Ê, khoan đã, đồ ranh con ! Thế này đâu có được ! Phải trả valy cho tôi chứ !

Karl ngoái lại :

- Elias Kabala. Ông hãy tra sổ điện thoại mà tìm ông ấy.

Chúng đóng cửa lại.

Tarzan nhắc máy gọi cho Tổng đài, xin nói chuyện với Elias Kabala. Ông ta có ghi số điện thoại trên tấm các.

- Tôi sẽ gọi lại cho ông, thưa ông !

Cô điện thoại vien hẹn và gác máy.

- Hy vọng ông ta nói được tiếng Anh. Nếu không thì kẹt đó !

Mọi người chưa kịp có ý kiến gì thì chuông điện thoại reo. Tarzan hồi hộp cầm ống nghe. Cô điện thoại viên báo đã gọi được cho số máy hân yêu cầu.

Tarzan hỏi bằng tiếng Anh :

- Xin chào. Có phải nhà ông Kabala không ạ ?

Bên kia đầu dây, hẳn nghe rõ mồn một thứ tiếng Mỹ thứ thiệt. Chỉ đáng tiếc là xuất phát từ giọng một phụ nữ :

- Đúng thế, đây chính là nhà của ông Kabala.

- Vậy xin bà hãy báo rằng hình như ông ấy bị thất lạc valy. Chúng tôi đang giữ valy của ông ấy. Chúng tôi ngụ tại Khách sạn Astir Palace. Và tất nhiên cái valy màu vàng ông ấy cầm trong tay

là của người khác. Tôi có thể xác định ông ta đã lộn hành lý của ông bà Dietmar và Kathrin Uhl. Hẳn cũng phải có ghi ở ngoài valy đó ă.

Người phụ nữ bên kia đầu dây thoáng do dự :

- Tôi chỉ là khách của nhà ông ta. Tôi cũng chưa biết mặt Kabala. Tôi đến đây khi ông ấy đi vắng.

- Hay là chúng tôi đem valy lại đằng ấy ? Khi nào ông Kabala về, ông ấy liên hệ với ông bà Uhl vậy. Họ cũng ở khách sạn này.

- Vâng, nhờ anh mang giúp valy lại đây. Nhà ông Kabala không xa khách sạn. Nhưng tốt nhất là anh nên gọi xe taxi.

Bà ta đọc địa chỉ cho Tarzan ghi.

Tarzan gác máy, lăm bầm :

- Ôi, cuộc hành trình của những cái valy cùng màu. Chẳng biết sự rủi ro này có phải là do Thượng Đế sắp xếp trước ?

Hắn quay sang các bạn :

- Sao ? Cái ổ khoá bị hư đã sửa xong chưa ? Mình đi đây. Ai đi cùng nào ?

Gaby đáp liền :

- Mình !

Đúng lúc đó có tiếng đập cửa thành thịch.

Ai mà dữ vậy kìa ! Tarzan nghĩ và ra mở cửa.

*

Dietmar Uhl đứng đó với thái độ ngượng ngịu thấy rõ dù bộ mặt gã ra vẻ khinh khỉnh giả tạo. Gã áp ứng :

- Chuyện thế này... Elias Kabala với chúng tôi là chỗ bằng hữu. Và vợ tôi- như thường thấy ở cái lũ đàn bà lơ đễnh- đã sợ ý đeo biển tên của Elias vào valy của chúng tôi.

Bốn quái vây quanh Uhl. Tụi nó nhìn gã như nhìn một con thằn lằn thời tiền sử, và... trời ă, con thằn lằn sấm sao mà ăn nói khó nghe vậy kìa. Thấy lũ trẻ không có ý định mang trả valy, cặp mắt Uhl loé lên độc ác nhưng gã vẫn ráng nhũn nhặn, chìa tay ra :

- Hãy đưa chiếc valy cho tôi.

Tarzan vẫn lạnh tanh :

- Ông sẽ không nhận được chiếc valy đâu. Ai mà chẳng múa mép kể chuyện cổ tích như ông được chớ.

Uhl điên tiết gầm lên :

- Nhưng nói cho mày biết : Chiếc valy là của tao !

Tarzan cười lớn :

- Ông định chứng minh bằng cách nào vậy ? Ghi tên Elias rõ ràng rành rành kìa. Hay ông thử nói rõ coi trong valy đựng gì đi vậy, và chúng ta sẽ cùng mở ra kiểm tra. Mà phải miêu tả thật tỉ mỉ đó nghe...

Quai hàm gã đàn ông bạnh ra, gã ngoác mồm như sắp ăn tươi nuốt sống đối thủ :

- Mẹ kiếp, làm sao tao nhớ nổi bàn chải của tao trông nó như thế nào. Tụi bay... Loại như tụi bay đáng phải...

Uhl bỏ rỏ câu nguyên rửa quay phắt 180 độ bỏ đi. Bước chân của gã rùng rợn như định tiến ai lên đoạn đầu đài.

Tarzan khép rầm cánh cửa. Hắn khoanh tay ngó các bạn. Karl phát biểu căng thẳng cực kỳ :

- Kỳ cục hết chỗ nói ! Mình cho rằng hẳn đặc biệt quan tâm tới chiếc valy.

- Ừ, tao cho rằng tụi mình cần phải biết có thứ gì trong đó mới được.

Tròn Vo hể hả :

- Các bạn phải cảm ơn mình đó nha. Đâu có ai mở đầu đặc vụ... du lịch ngon lành như mình chớ.

Mình đã khôn ngoan nâng được cái valy thật đáng đồng tiền bát gạo.

Gaby bấu môi :

- Xi, chó ngáp phải ruồi, người ngáp phải... kẹo thôi.
- Kẹo hả ? Cảm ơn Công Chúa đã nhắc nhở nha. Ôi, sôcôla yêu dấu của ta !

Tròn Vo thấy ngay một miếng sôcôla vào miệng và lôi chiếc valy mờ ám lên giường. Ba thằng con trai hì hục tháo dây đai, Tròn Vo làm bung một ổ khoá, ổ khoá còn lại Tarzan cũng cho tiêu tung.

Chúng mở nắp valy ra.

Những gì thấy đầu tiên quả là đáng tuyệt vọng. Trong valy toàn là quần áo mùa hè của đàn ông và phụ nữ, kể cả quần áo lót, thắt lưng và ba hộp giày.

Tarzan ngơ ngẩn :

- Mình không tin rằng mục tiêu quan tâm của tên tội phạm lại chỉ là mớ quần áo. Thử kiểm tra đáy valy xem sao các bạn, biết đâu nó có tới hai đáy. Hoặc kiểm tra các túi áo quần ấy. Đẳng nào cũng mở ra rồi, lục kỹ coi.

Hắn lấy các hộp giày ra. Hộp thứ nhất đựng đôi giày lông thú của đàn ông được che đậy bằng một đồng nùi giẻ.

- Không ai nhét nùi giẻ bít bùng đôi giày. Bên trong có vấn đề là cái chắc.

Tarzan tiếp tục moi sâu thêm trong mũi giày lôi ra hai bọc nilông giơ lên cao :

- Hà hà, báu vật đặc biệt mà chúng săn sóc đây rồi. Rặt một loại bột màu trắng.

Tròn Vo reo lên thích thú :

- Si đánh giày loại môden nhất chẳng ? Màu trắng chứ không phải là màu đen hoặc nâu.

Gaby nhận một “gói bột” từ tay Tarzan. Mắt cô bé sáng rực :

- Hêrôin ! Ở văn phòng ba mình có một số mẫu tang vật màu trắng tử thần y hệt loại bột này. Này Kloesen, bạn có muốn ném thử một chút bạch phiến để phân loại như các tay buôn lậu trong phim không ?
- Không dám...

Tarzan phì cười :

- Thằng mập ghiền sôcôla cũng đủ... qua đời rồi, nói gì ba thứ ma tuý gớm ghiếc này.

Gaby trở lại nghiêm túc :

- Vợ chồng Uhl cuối cùng cũng “cháy nhà ra mặt chuột”. Ba mình đã nói rằng bọn chúng đang chuyển từ trộm cắp sang buôn lậu ma tuý. Ai mà dè chúng làm ăn lộ liễu đến thế.
- Không lộ liễu đâu Gaby. Nước cờ này chúng đã tính đầu vào đó, có khi chúng đã thực hiện kiểu chuyển hàng này cả chục lần. Ê, quân sư, mày thống kê số lượng hêrôin tìm được thử coi.

Thằng cặn khế nhếch mép :

- Cỡ một kilô bạch phiến. Cả một gia tài đó. Ôi trời !

Bốn quái im lặng nhìn nhau trong 10 giây. Giây thứ mười một Tarzan hăng giọng :

- Bây giờ thì không còn gì nữa để nghi ngờ. Ít ra thì gã Uhl cũng “thành thực” khi “công nhận” số ma tuý trong valy này là của vợ chồng gã. Điều đó có nghĩa là để qua mặt sự khám xét gắt gao của hải quan ở đây, vợ chồng gã đã...

Tròn Vo phần nộ chen ngang :

- Vậy đó ! Vợ chồng gã đã lột sổ cả một kí lô hêrôin, còn 14 phong sôcôla của mình lại bị mấy người Hi Lạp ở đây săn sóc quá cẩn thận. Nực cười thấy mồ !
- Thôi nào mập. Chuyện hải quan ở đây dỏm hay giỏi tính sau, riêng chuyện vợ chồng Uhl đeo tên khác vào valy là có thật nè. Rõ ràng vợ chồng gã làm như vậy là để đề phòng khi bị lộ thì chỉ gã Elias Kabala lãnh đủ. Và Elias Kabala đương nhiên không thể có mặt trên máy bay. Thế là huề cả làng.

Máy Tính Điện Tử gật gù :

- Cũng có nghĩ là Kabala và vợ chồng Uhl cùng một băng ?

Tarzan đặt sáu cái gói lên mặt bàn :

- Chính thế ! Theo truyền thống của TKKG, chúng ta khoan báo cho cảnh sát khi chưa tìm ra những tên đầu sỏ. Cả sáu gói bột trắng chết người này sẽ được chúng ta lưu trữ. Để đợi xem Kabala sẽ làm trò gì đã. Công Chúa ơi, bạn nói đúng, đây lại là một đặc vụ của tụi mình rồi.

Công Chúa thở dài :

- Vậy là có cơ tiêu luôn kỳ nghỉ này còn gì. Chà Rhodes !

Tròn Vo nhún vai :

- Điền đầu ! May mà mình đem theo con dao. Í chà, đừng nhìn tao vậy chứ đại ca. Tao cũng hi vọng bọn buôn ma tuý giữ đúng quy định quần nhau tay không để tao khỏi phải rút dao ra mà. Tarzan quay sang Karl :

- Mà mày không có ý kiến chớ gì ? Vậy tụi mình sẽ lên đường trao chiếc valy cho lão Kabala. Rồi sẽ thấy chuyện gì xảy ra. Biết đâu tụi mình chẳng phăng ra cả băng heroin.

- Đồng ý. Nhưng trước hết tụi mình cần phải tìm cách giấu 6 cái gói đã chớ ?

- Tao đã tính hết rồi. 6 gói bột sẽ nằm ngoan ngoãn trong két của khách sạn. Hệ thống két tuyệt đối an toàn dành cho khách trọ chớ sao. Nội quy của khách sạn đề ra như vậy mà. Người ta khuyên không nên để tài sản quý giá trong phòng...

Tarzan vào buồng tắm, dốc túi đồ lật vật ra, đặt các túi heroin vào, kéo khoá lại. Rồi hắn đi gửi cái túi, không quên dặn lũ ban chốt cửa, đề phòng Uhl có thể tấn công chớp nhoáng. Ba quái còn lại xếp mớ đồ vào valy nhu cũ, đóng nắp lại.

*

Tứ quái vẫy taxi đến địa chỉ của Kabala theo sự chỉ dẫn của người đàn bà nói giọng Mỹ trong điện thoại.

Trong chớp nhoáng, quân sư Karl đã khái quát được toàn bộ khu nhà.

Nó nhận xét :

- Căn nhà bảnh ra phết. Trong kia có bồn phun nước róc rách, vườn thì đặt những pho tượng bằng đá, trông như tượng cổ trước công nguyên. Tượng giả là cái chắc, nếu không, chỗ của chúng phải là viện bảo tàng kia.

Tarzan lại quan tâm đến chuyện khác. Biết đâu vợ chồng Uhl lại chẳng đã mò đến đây trước, và chúng sẽ lập tức kiểm tra xem trong valy có còn heroin không.

Một chuỗi xích sắt khổng lồ ràng khoá cổng. Nhưng cửa ngách để ngỏ. Tứ quái ung dung bách bộ qua một sân lát đá rộng, đến trước cửa một toà nhà ngó như một cung điện nhỏ. Coi, chưa đứa nào kịp thò tay bấm chuông thì một cô thiếu nữ cỡ 18 tuổi đã mở cửa. Cô gái ngó chẳng có bộ dạng gì giống dân Hi Lạp cả. Cô nhìn bốn đứa vẻ dò hỏi.

Tarzan mở lời :

- Chào cô, hình như cô là người hồi nãy đã nói chuyện qua điện thoại với tôi ? Chúng tôi đem chiếc valy tới.

Cô gái ngó hắn chằm chằm. Cả bọn vô cùng ngạc nhiên khi nghe cô ta trả lời bằng tiếng Đức lưu loát :

- À vâng ! Các bạn tốt quá ! Có lẽ ông Kabala sẽ mừng lắm.

Gaby reo lên :

- Chị là người Đức ạ ?

Cô gái mỉm cười :

- Tôi là người Mỹ. Nhưng tôi biết tiếng Đức nhờ mẹ kể tôi vốn là người Đức. Vậy thôi.

- Và chị đang nghỉ ở đây ?

- Không hẳn. Nhưng cũng đúng. Tôi đến đây cùng với vị hôn phu của mình. Anh ấy là người Hi Lạp. Anh ấy muốn cho tôi biết quê hương tươi đẹp của anh ấy. Nhưng... không phải là đi nghỉ đâu.

Tarzan hoài nghi hoàn toàn. Khuôn mặt căng thẳng và thất sắc của cô gái đang chống lại nhóm từ “quê hương tươi đẹp” mà cô ta vừa tán dương. Rõ ràng đó không phải là chân dung hóm hờ của một kẻ đi ngao du sơn thủy.

Hắn tự giới thiệu :

- Tôi là Peter Carsten.
- Còn tôi là Nancy.
Các nghi thức ngoại giao diễn ra chớp nhoáng giữa năm người trẻ tuổi. Tarzan cảm thấy đã đến lúc vô vấn đề.
- Ông Kabala đã về nhà chưa ạ ?
- Chưa. Tôi cũng chẳng biết bao giờ ông ta về. Tôi chỉ ở tạm đây để chờ vị hôn phu của tôi đến đón. Như đã nói, tôi chưa gặp ông Kabala bao giờ.
Nancy cười gượng gạo. Nụ cười làm cong cái bốt hình trăng lưỡi liềm trên má trái. Cô ta còn có một cái bốt hình tròn nhỏ hơn ở liền bên cạnh, như một ngôi sao hôm vậy.
Chẳng còn gì để nói. Mỉm cười xã giao thế cũng đủ rồi.
Tarzan đặt chiếc valy trên ngưỡng cửa.
- Cảm phiền cô giao lại cho ông Kabala và nói lại rằng một bên khoá bị hỏng do tội tôi không biết valy bị lộn nên cứ cố mở. Như đã nói trước, tội tôi ở phòng 323 khách sạn Astir Palace. Giờ thì xin kiếu từ. Rất vui vì quen biết chị, Nancy ạ.
Khi đã ở ngoài phố, Gaby bảo :
- Chị Nancy này giống một con mèo mắc mưa. Cứ co do ử dử thế nào ấy. Chắc chị ấy chẳng dính dáng gì tới bọn buôn lậu ma túy đâu.
Tarzan gật đầu :
- Tuy vậy mình vẫn cảm thấy ở chị ấy có điều gì không ổn. Có vẻ chị đang phải chịu một sức ép nào đó.
- Ờ há. Hay là chồng chưa cưới của chị ấy cùng một giuộc với Kabala, Và chị ấy linh cảm thấy có điều ám muội ?
- Có thể lắm. Tất nhiên mọi chuyện đều chỉ là phỏng đoán.
Máy Tính Điện Tử bỗng rút trong túi ra một tấm bản đồ.
- Nhân danh một đứa cháu của chú Roswell và dì Susanne, tôi mời các bạn tới thăm du thuyền. Trên bản đồ này, bến cảng ở phía đông, gần xích. Tội mình sẽ đi xuyên qua khu phố mới để đến đó. Có lẽ giờ này chú gì đang sốt ruột chờ đón chúng ta. Theo mình nào !

Bốn

NANCY

Tiếng động cơ xe hơi thảng ken két trước cửa sân khiến Nancy hoảng vía. Ông cứ tưởng là ông chủ Kabala mà cô chưa hề biết mặt đã về.

Nhưng cô đoán trật lất. Gã đàn ông vừa bước xuống khỏi chiếc xe Mỹ không phải là Kabala nhưng lại là ông chủ thứ thiệt của ngôi nhà. Gã tên là Aristoteles Dragoumi, dân bản xứ, cao lớn, to béo, 44 tuổi, bộ mặt được trang bị cặp mắt cú vọ với bộ ria mép đen thui. Gã đi vào, mở cửa nhà.

Gã vấp phải chiếc valy trong giáן sảnh tối om, bèn vừa xoa ống chân vừa chửi nguyền xị.

Nancy lộ đầu ra :

- Ông đấy ư, Ari ?

- Chớ còn ai vào đây nữa ! Valy của cô đấy à ?

- Không. Người ta vừa đem lại đấy. Của cái ông Kabala, người hùn vốn với ông thì phải.

"Hùn vốn !" - Dragoumi cố nén cười. Cái con bé người Mỹ này cái chó gì cũng tin là thật. Thôi

được ! Thì cứ cho là có gã, có Kabala đi – cái bóng ma đã giúp những chiếc valy của vợ chồng Uhl trót lọt đến tận đây, cho dù có chuyện trục trặc. Dĩ nhiên là Dragoumi chẳng đại dột xì ra cho Nancy biết bí mật lấu cá về Elias Kabala. Chính gã chế tạo ra nhân vật tàng hình đó chớ sao, gã chế tạo và được sự hưởng ứng của đồng bọn. Cách chế tạo cũng dễ ợt, chỉ cần ghi địa chỉ và số điện thoại của “nhân vật không có mặt trên đời” này lên tấm các đeo ở valy là ...êm ru bà ru. Vợ chồng Uhl tha hồ chuyển hàng, mà có lỡ bị “bế” thì cũng chẳng sợ bị hải quan lục. Chúng sẽ khai rằng đó là của người quen sơ sơ bên Đức gửi cầm hộ. Hà hà, còn các ngài “cóm” theo địa chỉ mò đến chỗ này ư ? Lại càng không sao. Lúc ấy Dragoumi sẽ từ tốn bước ra, ngơ ngác như người hoả tinh mà nói rằng ở nhà này không có Elis Kabala. Rằng gã mới là chủ nhân ngôi nhà, rằng một ông chủ lương thiện như gã không dư thời giờ chơi với bọn buôn bán ma tuý. Chắc quý vị lộn đường hoặc bị cái gã Kabala nào đó lừa rồi...

Hà hà, Dragoumi tiếp tục cười thầm. Tiếc một nỗi là Áthanase lại lỡ đùa trước mặt Nancy rằng Elias Kabala là người chung vốn với Dragoumi, lại nói rằng Kabala cũng ở đây, đang bận việc ở Athen, hôm nay sẽ về. Trời đất, chuyện nội bộ làm ăn lớn mà Áthanase cứ bô bô với đàn bà như không. Sếp không sợ nó phản sao chứ... Mà thôi, không sao ! Chính Nancy cũng đâu dám dằn mặt cảnh sát. Cô ta có những lý do riêng để lẩn tránh họ

Sau màn độc thoại, Dragoumi thấy tỉnh hẳn người. Hấn gật gù :

- Tốt. Vậy là họ đã mang chiếc valy tới đây hả ? Tốt lắm !

Nancy ngạc nhiên :

-Ồ, ra ông biết trước việc này sao ?

- Biết chớ. Hai người ấy là bạn của tụi tôi. Lần nào tụi tôi chẳng làm thế. E hèm, là tôi muốn nói họ vẫn hay cầm giúp valy của Kabala từ Đức sang.

Mắt gã “lim dim” ngắm chiếc valy, nhưng giọng trong veo của Nancy làm gã giật thót mình :

- Hai người ? Bốn chứ !

- Sao ?

- Bốn đứa trẻ đã đến đây. Đúng ra là bốn thiếu niên đã gần ở tuổi thanh niên. Nhất là Carsten, cậu ta thật là cao to, vạm vỡ.

Dragoumi nhảy dựng như bị rấn cấn. Gã gào thét :

- Cô nằm mơ chẳng cô Nancy ? Chúng tôi không biết bọn nhãi nào cả. Chúng tôi chỉ biết vợ chồng ông Uhl đến từ nước Đức. Nói luôn cho cô rõ, họ có tên là Dietmar và Kathrin Uhl.

Nancy vẫn “nai” như con nai vàng ngơ ngác trong rừng già. Cô bật cười :

- Không ! Ari, tôi nghĩ rằng chúng ta “ông nói gà, bà nói vịt” mất rồi. Đúng là bốn thiếu niên ấy cũng từ Đức sang. Họ nhắc đến vợ chồng ông Uhl nào đó. Tuy nhiên vợ chồng Uhl không dính dáng gì đến cái valy bị hỏng khoá này, valy này là của ông Kabala. Chà nói chung là mọi người cầm nhầm valy của nhau sao đó. Và họ đem valy của ông Kabala tới đây trả. Họ thật tốt bụng phải không ông ?

Dragoumi thấy vã mồ hôi lạnh. Gã chẳng nói chẳng rằng chụp cổ chiếc valy chạy như bay vô phòng khách. Khốn khổ thay, gã chưa kịp mở ra thì chuông điện thoại đã réo vang.

Dragoumi giật ống nghe càu nhàu xưng danh.

Một giọng cực kỳ quen thuộc với gã vang lên bên đầu dây :

- Uhl đây. Đã xảy ra một trục trặc khốn kiếp. Nhưng không phải lỗi tại chúng tôi...

Bàn tay cầm phen của Dragoumi run cầm cập khi nghe gã đồng bọn kể lại mọi việc. Rồi gã thông báo với Uhl :

- Chiếc valy đang ở đây. Chúng đã mang nó lại.
Uhl mừng như bắt được vàng.

- Tạ ơn ma quỷ. Sao, trong đó có đủ cả chứ ?

- Cái gì ? À, tôi có nhận nó đâu. Tôi mới về nhà nên chưa kịp kiểm tra. Đợi chút nghe.

Dragoumi cúi xuống với vẻ mặt nhăn nhó khi thấy hai ổ khoá muốn tan hoang. Gã giật nắp valy. Rồi cặp môi dày cộm của gã lập tức hét vào ống nói :

- Tụi nhóc chó đẻ đã phá tan ổ khoá. Để đâu hả ?

- Trong những chiếc giày !

Tay Dragoumi run rẩy khi gã lôi những đôi giày ra xem. Rồi gã găm vào ống nói :

- Không có ! Mất sạch rồi !

Uhl rú lên trong đường dây :

- Trời đất quỷ thần ơi, bọn nhãi khốn kiếp. Tôi sẽ giết chúng, nhưng... khoan đã, ờ, tụi nhóc không thể biết thứ bột trắng đó là thứ gì. Chúng không có khái niệm gì về ma túy. Chúng sẽ nghi ngờ là bột mỳ. Hoặc bột chống mốc. Tôi sẽ thẩm tra chúng, chúng chạy trời. Chúng đang trú ngụ cùng khách sạn với vợ chồng tôi. Đừng vội cuống, Dragoumi...

Gã Hi Lạp cắt ngang :

- Anh hãy ở yên trong phòng anh. Tôi sẽ gọi lại.

Dragoumi cúp máy. Gã hoảng hồn khi thấy Nancy đứng cạnh cửa, mắt mở to.

Nhưng cô gái chỉ thì thào :

- Lạy Chúa, tôi đâu dè chúng lại dám làm vậy. Chúng đã dám phá khoá valy ư ? Và đã bị mất thứ gì đó phải không ? Thế mà ngó chúng thật thà làm sao chứ. Hi vọng đúng là chúng ở khách sạn Artir Palace, phòng 323.

Thật cái con khỉ ! – Dragoumi muốn chửi tục trước mặt cô gái nhưng hấn ếm lại được. Bọn nhãi đã nói thật, thật như là Uhl vừa tự thú xong. Rõ ràng chúng đang ở tại khách sạn Artir Palace với số phòng đằng hoàng. Và cũng rõ ràng khi công khai địa chỉ như thế thì chúng không sợ gì “băngKabala” cả. Chúng mồn chi hờ trời ?

Câu hỏi vừa đặt ra là hấn tự trả lời. Chúng muốn moi tiền ông trùm buôn lậu ma túy “Kabala” chứ còn phải nghĩ ngợi. Nhưng Kabala làm gì có thật, cũng như số tiền chuộc còn khuya mới có. Hà hà tụi bay sẽ không nhận được một cắc nào mà vẫn phải nôn sạch mớ bột trắng ra. Hãy đợi đấy, bốn đứa nhóc ạ !

Gã nhìn Nancy cười lạnh lẽo :

- Tôi không thích ai tò mò vô chuyện người khác, hiểu chứ. Tụi nhóc đã lấy mất một chiếc đồng hồ quý, nhưng đó là việc của tụi tôi, chỉ của tụi tôi thôi.

Nancy nhìn chiếc valy và hồn nhiên hỏi :

- Ông Kabala có gia đình riêng chưa ạ ? Trong valy có quần áo phụ nữ...

Dragoumi chơi với. Gã bèn lảng khỏi đề tài nguy hiểm này :

- Cô cũng để ý ba cái chuyện vặt đó sao. À này, chừng nửa giờ nữa Athanase yêu dấu của cô sẽ đến đón cô đấy. Đã đến lúc cô phải ẩn đi thôi.

Cặp mắt nai nhung của Nancy lộ vẻ không hiểu.

- Tôi vừa ở cảng Mandraki về. Chiếc du thuyền 5 sao All Star của gia đình cô đã thả neo tại đó.

- Trời ơi !

- Phải, ông già nghiêm khắc của cô đang truy nã cô từng giây từng phút. Lão vừa thả neo là đã tung đám vệ sĩ lên bờ tức khắc. Chỉ tội nghiệp cho anh chàng đẹp trai Athanase của tôi. Anh ta

sẽ ra làm sao nếu rơi vào tay ông già cô chó ? Athanase có mệnh hệ nào thì cô cũng dứt...
đường tình. Cô đã can đảm bỏ nhà theo tiếng gọi của trái tim thì thiết tưởng phải biết bảo vệ
hạnh phúc lứa đôi của mình chứ. Athanase là một người đàn ông Hi Lạp tuyệt vời và chung
thủy nhất trên đời. Cô cậu hãy thận trọng và lần cho kỹ Nancy ạ.
Nancy tái nhợt cả người. Cặp mắt dâng đầy lệ :
- Ôi, không được. Tôi... tôi đã viết một lá thư, nhờ ông cho người đưa tới cho cha tôi. Có thể cha
tôi sẽ ưng thuận khi đọc nó.
- Tất nhiên ! Ở ờ, tôi sẽ giúp cô mà. Người đưa thư của tôi biết cách qua mặt đám vệ sĩ.
Nancy lặng người. Cô nói trong màn lệ :
- Tôi là đứa con bất hiếu. Nhưng biết làm sao hơn. Tôi hiểu cha tôi và mẹ kể tôi luôn thương
yêu tôi, nhưng giá như họ cũng chấp nhận anh Athanase. Tôi yêu anh ấy và muốn trở thành vợ
anh ấy.
Dragoumi phụ họa :
- Đó là quyền của cô mà.
Gã phải kìm lắm để khỏi phá lên cười ha hả.

*

Lúc này thì Tứ quái đã vào trong cổng cảng. Một con đường lớn chạy ven biển với những hàng
cọ dừa đưa. Kề dài đến 500mét. Bốn đứa hoa mắt trước các du thuyền đậu san sát từ khắp nơi
trên thế giới đổ về. Từ cảng Mandraki có thể nhìn ra chân trời, nơi các con tàu chạy bằng hơi
nước màu trắng trôi qua. Phía bên này con đường lớn là một dãy nhà dài, người ta điểm danh
được ngân hàng Hi Lạp, toà án, bưu điện và trụ sở của cảnh sát cảng. Đằng trước dãy nhà của
các cơ quan này là những tiệm cà phê nối nhau liên tục. Hàng trăm khách nghỉ hè ngồi dưới
nắng nhấm nháp tách cà phê bản xứ hoặc ly nước sinh tố. Con mắt họ mơ màng nhìn về phía
các con tàu.

Gaby xuýt xoa :

- Tuyệt ! Mình đâu nghĩ rằng một bến cảng lại huy hoàng tráng lệ đến thế.

Tarzan gật đầu :

- Vì ở đây toàn du thuyền sang trọng buồm neo. Không có mùi cá chết tanh tưởi. Không thấy
những phu khuân vác làm việc hùng hục. Nơi đây chỉ có cuộc sống ngọt ngào của đám triệu
phú. Và tụi mình sẽ thử thâm nhập vào đó xem sao.

Tròn Vo thắc mắc :

- Tao thống kê có tới gần 100 du thuyền. Chiếc nào là ân nhân của tụi mình đây ?

Karl Máy Tính dứt khoát :

- Dễ ợt. Chúng ta sẽ lọc những chiếc thuyền treo cờ Mỹ để tìm ra chiếc All Star. Đường đi ở
miệng mình chó ở đâu !

Bốn đứa lập tức len lỏi vào đám đông đang bách bộ dọc kè đá không một phút chần chờ.
Coi, những du thuyền không chỉ đẹp ở bề ngoài. Chúng còn có thể đẳng hoàng ra khơi xa mà
không hề sợ bão tố. Những chiếc lớn dài đến 30 mét hoặc hơn thế nữa. Tarzan phát hiện ngay
một chiếc sơn màu trắng đến nhức mắt. Ngoài động cơ nổ cực mạnh, nó còn được trang bị mọi
thiết bị kỹ thuật tân kỳ nhất. Ở đuôi du thuyền, nơi treo xuồng cứu hộ, sáng loáng hai thuyền
đua dưới nắng. Từ bờ kè đá, một cây cầu mảnh dẻ được bắc sang mạn du thuyền. Ngay mạn

thuyền là dòng chữ màu vàng rực rỡ : ALL STAR.
Máy Tính Điện Tử reo hò :
- Đúng là nó. Các bạn đồng ý chứ. All Star quy tụ tất cả các ngôi sao.
- Ừ, tối thiểu cũng phải vài triệu đôla.
Thằng cận thị quýnh quáng thấy rõ. Nó lao vọt lên cầu thuyền, ba quái hối hả vọt theo. Cầu thuyền rung rinh dưới gót chân bốn đứa. Không hiểu Karl để mắt chỗ nào mà đâm sầm vào một người đàn ông mặc áo liền quần. Anh ta hốt hoảng suýt đánh rơi dụng cụ cầm trong tay.
- Đi đâu vậy chú mày ?
- Tôi là Karl Vierstein. Chúng tôi đã đến rồi đây. Dì Susanne và chú Roswell ở đâu ạ ?
Người đàn ông, mà sau này Tứ quái biết tên là Joe, ở tổ lái du thuyền, cười rộng miệng và bập bẹ tiếng Đức :
- Đi thẳng đường này, cậu bé.

Năm

CHIẾC SƯƠNG SƯỜN THỨ BẢY CỦA QUỶ SATAN

Họ ngồi trong phòng khách sang quá cỡ của du thuyền. Chủ nhân Roswell gần 50 tuổi ngâm một điệu xì gà bụi, tóc cắt ngắn như dân nhà binh, gương mặt cháy nắng, bộ ngực lông lá dưới làn sơ mi thể thao. Khi ông cười để lộ những chiếc răng bít vàng. Mà ông rất hay cười. Và rất quý bốn người bạn nhỏ.
Nhưng vẫn có một điều gì đó không ổn ở ông. Ngay từ lúc mới bước vô phòng khách, Tarzan đã cảm thấy như vậy. Hễ lúc nào cảm thấy không ai nhìn mình là gương mặt người chú rể của Karl thoáng sầm xuống. Cặp mắt u buồn.
Mà đâu phải một mình ông chú u ám, dì Susanne cũng vậy. Trên khuôn mặt xinh đẹp và hồn hậu của dì có lượng sương những bóng mây đen. Hãy ngó dì mừng mừng tủi tủi ôm chầm lấy thằng cháu đã quá lâu không gặp. Hình như dì đang cố gắng tạm gác qua một bên các nỗi lo âu của mình.
- Ôi, đã 11 năm ròng rã dì mới được tái ngộ với cháu. Cháu cao quá Karl ạ, cao và gầy nhom. Dì cho rằng cháu ăn quá ít đấy.
Tròn Vo có đề tài tham gia phát biểu ngay. Nó mau miệng :
- Bây giờ dì mới nói vậy, chứ cháu thì đã cảnh cáo Karl từ lâu. Nó cứ quanh năm gặm sách mà chẳng chịu nhúng mũi vào một phong sôcôla nào hết. Ôm nhách là phải.
Gaby nói thêm :
- Karl chỉ ốm về thể hình chứ trí tuệ thì mình hẳn nhất trường đó, thưa dì.
Dì Susanne đưa tay lên vuốt những lọn tóc quăn màu đen.
- Có thể chứ ! Cháu được thừa hưởng trí nhớ hoàn hảo từ ba cháu mà Karl.
Karl xác nhận :
- Có thể thật. Mọi cái cứ tự nhiên in vào óc cháu thôi. Cháu cũng có biết đôi điều về niềm say mê của chú, chú Roswell ạ. Cháu nghe nói rằng chú mê sưu tầm trước hết là những con dao găm kỳ lạ, phải không ạ ?
Roswell hoan hỉ :
- Ô, đúng đó Karl. Lát nữa ta sẽ cho cháu xem con dao Chilanum mà ta vừa tậu được. Con dao này có từ thế kỷ 18, xuất xứ ở Nepal. Nó đẹp tuyệt. Nhưng chắc chắn chẳng thể nào sánh nổi với “Chiếc sương sườn thứ 7 của quỷ Satan” đâu.

Đám trẻ hơi ngơ ngác nhưng Tarzan hiểu ngay ý ông ta.

- Phải chú định nhắc đến danh hiệu mà thiên hạ gán cho con dao găm của lãnh chúa Suleyman không a ?

Roswell gật gù :

- Đúng vậy. Nhưng theo ta gọi như thế là bất công. Lãnh chúa Suleyman đâu có phải quỷ Satan. Ông ta chỉ dùng đến sức mạnh khi thấy không còn cách nào khác, vì lợi ích quốc gia. Một ông hoàng thông minh và mơ mộng như ông ta không thích hợp với chiến tranh và bạo lực. Dưới sự trị vì của ông, đế chế Thổ Nhĩ Kỳ phát triển chưa từng thấy. Ông ta còn chinh phục Rhodos, Bẫy Quả Núi, rồi Hungari... Vó ngựa trường chinh của Suleyman còn định đặt chân tới Malta và thành Viên của Áo quốc nhưng không thành.

Tarzan lắc đầu :

- Không thích gây chết chóc cho người khác mà vẫn tiến hành chiến tranh thuộc địa a ?

-Ừ, ta cũng nghĩ vậy. Nhưng đó là chuyện của lịch sử. Ta chỉ quan tâm tới con dao găm của ông ta - một con dao mũi cong nam toàn kim cương. Theo chính sử, đầu năm 1523 Suleyman bị mất nó lúc người dân Thổ Nhĩ Kỳ mở hội ăn mừng thắng lợi trên đảo Rhodos. Ai ăn cắp con dao quý của lãnh chúa, chẳng kẻ nào biết. Chỉ biết rằng nhiều thế kỷ đã trôi qua mà “Chiếc sừng sừng thứ 7 của quỷ Satan” vẫn chẳng thấy tăm hơi. Cho mãi đến đầu thế kỷ này, con dao cổ đó mới xuất hiện lại trong tay một nhà buôn vũ khí ở Izmir.

Roswell nhấp một ngụm cà phê đặc rồi nói tiếp :

- Nhà buôn này bán nó cho một nhà sưu tập người Hi Lạp ở Piraeus, người này lại sang nhượng cho một tay quý tộc người Anh. Nhà quý tộc mang theo con dao găm lên du thuyền và buông neo ở Rhodos năm 1938. Một thủy thủ của ông ta đã ăn cắp nó. Sau đó chỉ ít lâu, người ta tìm thấy xác kẻ cắp ở Kamiros, một thành phố bên bờ biển phía đông.

- Hung thủ là ai hở chú ?

- Không bao giờ tìm ra hung thủ. Một lần nữa con dao găm biến mất. Cho đến khi tiến sĩ Johnson, một chuyên viên về ngôn ngữ và văn học Đông phương ghé đảo này. Tháng trước, tại đây ông ta đã được một kẻ không xưng danh tánh mời chào mua con dao quý. Tiến sĩ Johnson làm sao đủ tiền mua, tuy nhiên ông đã xác định đúng là “Chiếc sừng sừng thứ 7 của quỷ Satan”. Ông lập tức trở lại New York và với tư cách một người bạn tin cậy, ông muốn ta là chủ sở hữu cuối cùng của báu vật. Ta kể tới đây các cháu hiểu rồi chứ, ta và Suzy vừa có ý định đến đây nghỉ vừa nhân cơ hội đưa “lãnh chúa” của những con dao găm cổ vào bộ sưu tập có một không hai. Dù thế nào ta cũng phải tìm một người bán đồ lưu niệm tên là Leoforos.

Tarzan bàng hoàng :

- Câu chuyện ly kì thật. Nghe chuyện rồi thì ai cũng phải quan tâm tới “Chiếc sừng sừng thứ 7 của quỷ Satan”.

Tròn Vo hồn nhiên :

- Đáng tiếc là hời còn sống, Suleyman không biết giá trị của con dao. Biết đâu ông ta còn dùng nó để gọt vỏ bánh mì, cắt móng tay hoặc cắt... sôcôla cũng nên.

Roswell nhìn thành viên béo nhất của TKKG đầy ngờ vực. Cu cậu hài hước cho vui ? Hay thỉnh thoảng cậu ta lại giàu trí tưởng tượng như vậy ?

Gaby tham gia :

- Có điều bây giờ đâu phải chỉ mình chú là người độc quyền mua con dao, phải không a. Tụi cháu nghe nói có một kẻ tên là Pritchett sẽ không từ thủ đoạn nào để đoạt những báu vật từ tay chú.

Dì Susanne gật đầu :

- Pritchett là một tên tội phạm, Gaby a. Ở New York người ta mách chúng tôi rằng hình như hắn đã nghe được điều gì đó. Chúng tôi ngờ rằng hắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để lung lạc tiến sĩ Johnson hòng tìm ra người môi giới ở đảo Rhodos.

Giọng của dì chột cay đắng hẳn :

- Nhưng tạm thời con dao cũng không còn ý nghĩ gì cả. Chúng tôi đang bị nỗi khổ tâm khác dày vò.

- Khổ tâm ư ?

Hầu như bốn đứa trẻ đồng thanh la lên. Susanne nhìn chồng thăm dò. Mặt ông Roswell lúc này chột tối sầm. Nhưng ông gật đầu :

- Chúng ta có thể kể với bọn trẻ lý do thực sự đưa chúng ta tới Rhodos này, Suzy a! Các cháu còn trẻ, nhưng ta tin là các cháu sẽ hiểu đúng mọi chuyện...

Ông thở nặng nhọc. Dì Susanne cũng chẳng khá hơn. Người đàn bà xinh đẹp rút khăn tay chấm mắt và tự rót cho mình một ly rượu anh đào. Ông Roswell úp mặt vô lòng bàn tay, bảo vợ :

- Cho anh một ly Bourbon !

Rồi ông ngẩng đầu, buồn bã kể :

- Với người vợ trước, tôi có một đứa con gái. Tháng 9 này là vừa tròn 19 tuổi. Con bé tên là Nancy. Nancy không được đẹp nhưng đáng yêu vô cùng. Suzy và nó thương nhau như đôi bạn thân. Nancy chưa bao giờ làm ta phiền lòng. Nhưng bây giờ... Tóm lại là nó đã trốn nhà ra đi. Với một gã lưu manh xấu xa. Nó đem lòng yêu gã đó mà không nhận ra chân tướng của gã. Ta linh cảm được gã sẽ làm gì khi đã lừa gạt được Nancy. Gã tên Athanase Mitilini, người Hi Lạp. Nancy quen gã ở New York.

Trong một giây, căn phòng như mất hết dưỡng khí. Chỉ còn tiếng thở dài não ruột của chú Roswell.

Im lặng đến không nghe cả tiếng thở. Ông Roswell đón ly rượu vợ đưa và mỉm cười cảm ơn. Rồi ông lại buồn bã như cũ.

- Nancy của chúng tôi không xinh đẹp. Bản chất nó dễ thương nhưng con bé thiếu một cái gì đó hấp dẫn bạn trai. Còn cháu, Gaby a, cháu được tạo hoá ban cho quà tặng quý giá đó. Vì không may như vậy nên Nancy chết mê chết mệt gã lưu manh Hi Lạp. Gã làm nó rối trí, sử dụng một cách ngu ngốc. Trời, ta đi guốc vào bụng gã. Cố nhiên gã biết chúng ta không đời nào chấp nhận gã làm con rể. Gã mưu đồ một việc khác : Tổng tiền chúng ta.

Karl gỡ kính ra lau :

- Thật kinh khủng...

Gaby thì thào :

- Chú tính sao ?

Roswell mím môi :

- Ta phải tìm được Nancy và nói cho nó hiểu ra lẽ phải. Sẽ tìm mọi cách để nó hiểu ra. Ta đã thuê ông thám tử Maplewood ở New York điều tra về thân thế gã Mitilini. Ngay lập tức, ông ta đã có một hồ sơ về gã này. Gã dính líu đến việc buôn lậu ma túy và có những mối quan hệ quốc tế với tư cách một kẻ tiêu thụ đồ trộm cắp. Ông Maplewood đã hỏi khắp nơi, thậm trí đã treo thưởng. Nancy biết và đã gọi điện cho ông ấy. Maplewood đã tìm cách gặp được Nancy- nhưng ở một nơi công cộng. Nancy cam đoan nó tới đây do tình yêu, không ai bắt cóc nó. Cảnh sát không thể can thiệp vì nó đã ở tuổi thành niên.

Ông dừng lại ực một hớp rượu Bourbon rồi nói náo nùng :

- Khi ông thám tử toan tiết lộ về chân tướng của Mitilini thì con bé bịt tai lại bỏ chạy. Ngay lúc đó một chiếc xe hơi trong hầm vọt ra. Chiếc xe của bọn buôn lậu ma túy chó sao ! Chúng đã biết trước cuộc hẹn hò và định thủ tiêu ông thám tử.

- Rồi chúng có làm gì được ông thám tử không a ?

- Chưa làm gì được vì ông ta đã né được bánh xe hơi trong gang tấc. Khi trở về khách sạn mới là đáng nói. Maplewood nhận được một cú phôn rằng sinh mạng ông ta khó bảo toàn nếu trụ lại đảo thêm một ngày nữa. Và.. thế là ông thám tử rời Rhodos một cách thảm hại. Ông ta bỏ cuộc.

Cả đám lặng người. Tarzan chột nhớ ra :

- Chúa ơi ! Hồi chiều tụi cháu có làm quen với một cô gái Mỹ tên là Nancy.

- Há ?

- Cô ấy chừng 19 tuổi, đang ở trong nhà một tên trùm buôn lậu ma túy. Cô ta luôn nhắc đến vị hôn phu người Hi Lạp của mình. Mặt cô ta thất thần lắm, cháu để ý ngoài mái tóc nâu, mắt nâu, cô ta còn có một cái bớt hình trăng lưỡi liềm.

Ông Roswell há hốc mồm :

- Cháu... các cháu... thấy... ở... ở đâu ?

- Trong một biệt thự có địa chỉ hân hoi thừa chú và dì. Có thể gã Mitilini là đồng bọn của tên Elias Kabala. Phải rồi...

Roswell bật dậy như hổ nện :

- Không có lẽ ! Ông Maplewood đã không tìm nổi một dấu vết nào. Vậy mà các cháu trao nó cho

ta như thể đã có sẵn trong danh bạ điện thoại công cộng.
Ông im bật bởi người thủy thủ tên Joe đã bước vào.
- Thưa ngài, tôi xin lỗi đã không gõ cửa vì có một lá thư đề nghị chuyển gấp cho ngài.
Roswell nhìn chiếc phong bì thư trắng với vẻ mặt căng thẳng hết cỡ. Ông lẩm nhẩm đọc nội dung lá thư bên trong. Cuối cùng ông quyết định đọc to lên.
"Ba và dì Susanne thân yêu, xin đừng tìm con nữa. Con đang được che chở bởi một người đàn ông nhân hậu và cao thượng nhất trên đời. Con yêu Athanase và anh ấy cũng yêu con. Con muốn mãi mãi được sống bên anh ấy. Con tin rằng theo thời gian rồi ba và dì sẽ nghĩ lại và chấp nhận anh ấy là một thành viên của gia đình. Con vẫn xin và năn nỉ ba, dì. Hãy buông tha cho mối tình trong sáng của tụi con. Con vẫn khoẻ mạnh bên anh ấy. Nancy của ba và dì."
Lá thư chấm hết. Im lặng. Trong tích tắc người thủy thủ tên Joe hiểu tất cả. Anh ta ái ngại quay mặt đi không dám nhìn giọt lệ ứa ra từ mắt dì Susanne. Trước nỗi ghen ngào bất lực của ông Roswell, Tròn Vo không hiểu sao tay nắm chặt con dao trong túi quần.
Roswell nói ầm ức :
- Joe này, anh kêu thêm Bad đi với tôi. Các bạn trẻ này biết Nancy hiện ở đâu.
Tarzan đứng lên giơ tay :
- Tụi cháu nữa !
- Không ! Không đời nào. Ta cấm các cháu. Sẽ xảy ra đụng độ với bọn tội phạm. Ta không thể lôi kéo các cháu dính vào chuyện này.
Tròn Vo kêu lên :
- Ha ! Hình như chú còn chưa biết tụi cháu là ai ! Từ khi tụi cháu thành lập băng TKKG, các cuộc phiêu lưu mạo hiểm nối nhau diễn ra. Tụi cháu đã giải quyết cả chục vụ. Mà không phải trò trẻ nít đâu nha. Không ! Tụi cháu đã hạ những tên tội phạm gộc. Tụi cháu có lợi thế là luôn bị bọn chúng coi thường là không thể gây nguy hiểm cho chúng. Vậy nhưng tụi cháu mà ra tay thì cứ gọi là khủng khiếp. Tarzan không biết sợ là gì, nhìn thấu gan ruột đối phương, và là võ sĩ Judo hạng siêu. Karl cho đối phương sập bẫy bởi vô số mẹo, vì thứ gì cái đầu máy tính của nó cũng biết. Gaby thì có thể moi tin ở khắp nơi, hề thấy Công Chúa là bọn lưu manh tíu sạch cả mắt.
Còn cháu, đứa bị coi là bất tài nhất, thì giờ đây... e hèm... đã có một con dao trong túi ! Tụi cháu hợp sức lại thì... vô địch !
Ông Roswell cố nhin cười :
- Cảm ơn các cháu đã sẵn lòng giúp đỡ. Tuy vậy câu trả lời của ta vẫn là "Không !". Vợ chồng ta mời các cháu tới đây thì phải có trách nhiệm với các cháu. Xin đừng dõn chúng ta vào chỗ khó xử. Nếu không, ta thật ân hận đã cho các cháu biết sự thật.
Hừm, Tarzan nghĩ. Cũng nên thông cảm với quan điểm của chú ấy.
Gaby tự nhủ : theo con mắt của Roswell thì chú ấy có lý mà.
Tròn Vo gật đầu.
Karl lại đeo kính lên.
Tứ quái đành miễn cưỡng vâng lời.

Sáu.

BIẾN CỐ DỒN DẬP

Cũng trong thời gian đó, tại nước Mỹ thịnh vượng, mặt trời chói chang trên nóc những toà nhà cao ngọu ở New York.

Tiến sĩ Johnson, giáo sư về Đông phương học đang lái chiếc Cadillac từ văn phòng làm việc về nhà riêng của mình. Khu phố ông ngụ quá yên tĩnh, rất thích hợp với một người đàn ông độc thân. Ông đã có tuổi, gầy gò, hơi cao quá khổ. Ông giáo sư không có con. Vợ ông bỏ ông cách đây 8 năm, chỉ đơn giản vì tật đãng trí của ông. Ông quên sạch : ngày sinh của vợ, ngày cưới của vợ chồng ông, quà tặng, những tấm vé đi nhà hát, giấy mời dự tiệc... Đơn thuần chỉ vì ông là một giáo sư đãng trí.

Lúc này, bước vào gian bếp, ông cau mày nghĩ ngợi.

Kỳ lạ nhỉ ! Con gà quay nguội hôm qua mới mua để trên bàn giờ chỉ còn là một đồng xương thê thảm. Ông không sao nhớ được mình đã ăn dù chỉ một miếng thịt gà. Bữa tối không, bữa điểm tâm sáng nay lại càng không. Hay là trong lúc mải nghĩ ngợi, ông đã chén sạch con gà mà không biết ?

Ông lắc đầu, quẳng bộ xương gà vào thùng rác, kẹp pho mát vào bánh mỳ ăn tạm. Vừa nhai ông vừa bước qua phòng khách.

Ông lại được phen sửng sốt.

Trên bàn là trai rượu Uýtsky lâu năm, quà tặng của sinh viên, ông cất dành mãi, giờ chỉ còn lưng nửa.

Không, ông tự nhủ, mình chưa hề nhấp một ngụm nào, còn chưa mở cả nút trai. Lạy Chúa, cho đến ban nầy, mình vẫn nghĩ trong nhà này chỉ có mỗi mình mình sống.

Một hơi thở phả vào gáy ông giáo sư. Ông có cảm giác giữa hai bả vai mình có một vật gì nhọn lều. Sau đó là một giọng đàn ông cất lên khàn khàn :

- Dao đấy, thưa ngài tiến sĩ. Cắm động đậy và cắm kêu, hiểu chưa ?

Vị giáo sư rùng mình. Ông đã bị một thằng đạo chích nào đó tấn công sao ? Hay thật ! Ông nói :

- Tôi không có tiền trong nhà. Chỉ có rất nhiều sách quý. Và nếu muốn, mời ông cứ lấy trai rượu đi, tôi uống bia mà.

Thằng kia hạ lệnh :

- Ngồi xuống ghế bành đi, đồ vô tích sự !

Johnson nhìn theo. Lúc này ông nhìn thấy một gã đàn ông to bè, vẻ mặt thô lậu, quanh mắt đầy sẹo với môi dưới dày gấp đôi môi trên. Đó là chưa liệt kê đến cái khuyên vàng kì cục lủng lẳng nơi đái tai trái. Còn nữa, trên tay gã là một con dao mảnh. Gã ăn mặc sạch sẽ, gần như lịch sự.

Gã gầm gừ :

- Tao không muốn tiền. Chai Uýtski thì đằng nào tao cũng lấy đi. Còn tao có bẻ xương mày không, thưa tiến sĩ, thì còn tùy thuộc vào mày đấy.

Cặp mắt ông giáo sư hấp háy. Lạy Chúa ! Hắn muốn gì ở mình đây ? Hay hắn là bố của một sinh viên ? Thời gian qua mình có đánh trượt ai không nhỉ ?

Ông giáo sư thu hết can đảm :

- Sao ông lại muốn đánh tôi chớ ?

- Mày sẽ không xây xước gì, nếu chịu mở miệng.

- Chúa ơi, ông muốn gì ?

Gã to bè cười hô hố. Gã tung con dao lên trời rồi hứng gọn như làm xiếc.

- Đây là con dao thường, giá chỉ có 6 đôla 80 cent. Nó chỉ là hạt bụi so với con dao găm của thằng tù trưởng... à không, thằng... thủ lĩnh, cũng trật lất, thằng chúa tể... Mẹ kiếp, tao muốn nói đến “Chiếc sừng sừng thứ 7 của quỷ Satan”. Hiểu chưa ?

- Ông định đề cập đến con dao găm của lãnh chúa Suleyman chăng ?

- Đó, thấy chưa tiến sĩ ! Chúng ta đã tìm đúng tên gọi rồi đấy. Đích thị con dao tao cần rồi.

- Tôi hiểu ! Nhưng tôi không giữ con dao.

- Tao biết, hề hề. Nó đang tồn tại trên đảo Rhodos. Nhưng có kẻ đã đưa nó ra mời chào mày. Mày chịu phun ra tên thằng đó chưa, hay...

- Tôi... tôi... con dao... ồ, tôi lại đãng trí nữa. Chắc chắn, tôi nhớ ra rồi. Bạn tôi, ông Roswell P. Baker đã cập du thuyền tại đảo Rhodos. Có thể giờ đây ông ta đã là chủ nhân của con dao.

- Không đúng. Theo tao biết cho đến giờ này Baker chưa hề rời du thuyền. Bọn tao theo dõi lão sát nút. Tụi tao muốn phổng tay trên con mồi quý giá của lão, hiểu chưa ?

Johnson tuyệt vọng. Ông run bần bật khi đầu nhọn của con dao kề sát cổ.

- Vâng, vâng... tôi nói đây. Người Hi Lạp bán đồ lưu niệm ấy tên là Leoforos. Cửa hiệu của ông ta ở trên quảng trường chợ mới cạnh cảng Mandraki.

- Viết ra đi !

Johnson làm theo cái rập. Coi, ông vừa buông bút bi khỏi tay thì gã To Bè đã sấn đến sau lưng. Một cú ráng mạnh vào gáy ông giáo sư. Ông bất tỉnh ngã chúi xuống mặt bàn. Tên lưu manh chỉ còn phải làm nốt những việc cuối cùng. Gã nhét giẻ vào mồm nạn nhân, vác ông lên gác hai và đặt xuống sàn buồng chứa quần áo. Đúng lúc đó ông Johnson tỉnh dậy.

Tên côn đồ nhăn nhó :

- Mày đừng sợ. Tao tạm giam mày ở đây để ngừa chuyện mày thông tin cho lão Baker. Sau 24 giờ tao sẽ phôn cho bọn cớm khu vực để bọn chúng đến cởi trói cho mày, hà hà...

Gã đóng cửa, chạy xuống nhà. Mã số điện thoại của Hi Lạp và đảo Rhodos thấp thoáng trong đầu gã. Số 0241 chớ sao. Gã lập tức quay số phôn 26284. Cô điện thoại viên của khách sạn Astir Palace lên tiếng. Gã xin gặp ông Pritchett và được nối máy.

Máy vừa nối xong là To Bè gào lên :

- Em đây, thưa xếp. Mọi việc đã thu xếp ổn thoả. Johnson đã phun ra điều mà chúng ta đang cần. Một kẻ tên là Leoforos...

*

Lúc ấy trên hòn đảo du lịch nổi tiếng, tời tối lạ lùng. Ông Roswell cùng Joe và Bad đã rời du thuyền. Dì Susanne nhợt nhạt vì lo lắng. Dì ngồi giữa Karl và Gaby. Hai đứa thi nhau kể chuyện nhà, khiến dì rất biết ơn việc làm tế nhị của chúng. Nhưng dì vẫn không thôi bồn chồn.

- Lay Chúa ! Liệu có chuyện gì xảy ra với họ không nhỉ ?

Tarzan bật dậy như lò xo :

- Cháu xin phép lên bờ đi vòng vòng cho đỡ chồn chân.

- Nhưng cháu không được đến chỗ nhà Kabala nghe !

- Vâng. Cháu hiểu sự lo lắng của dì.

Tròn Vo cũng nháy khỏi ghế. Con đói làm cho nó nhấp nhồm, nhất là khi trong tay nó lại không có phong sôcôla nào. Nó chạy theo Tarzan :

- Chờ tao với ! Theo tao biết thì khách sạn sẽ đóng cửa nhà bếp lúc 22 giờ ...

- Ờ, việc đó đâu có liên quan gì tới chuyện ngao du thành phố của tao ?

Lúc hai thằng đã lên bờ, thằng mập mới bộc lộ nổi bức tức của mình. Nó vỗ bụng bình bịch :

- Mày phải biết là này giờ tao toàn uống nước cam không ? Ai mà chịu nổi kiểu tuyệt thực như vậy.

- Trời đất ơi ! Vợ chồng ông bà Baker đang âu sầu muốn chết mà lúc nào mày cũng đòi ăn với uống. Phải thông cảm hoàn cảnh gia chủ chớ.

- Chuyện đó tao dư hiểu, khỏi cần mày dạy khôn. Nhưng cái bụng tao nó biểu tình kìa. Thôi vậy, đại ca chờ đệ ở đây để đệ băng qua đường kiếm một ổ bánh mỳ thịt và phong sôcôla dẫn bụng vậy.

- Ừ.

Trong khi Tròn Vo sang tiệm cà phê thì Tarzan tản bộ dọc bến cảng. Đêm nay mọi du thuyền đều thắp đèn sáng trưng như thi đua với bầu trời đầy sao. Tarzan hít một hơi dài ngửa mặt nhắm mắt đón nhận hương vị tinh khiết của trời đất.

Vừa bước tiếp, hắn liền xô phải một người đàn ông, chắc là dân Mỹ. Mùi rượu phả ra nồng nặc. Người đàn ông mặc quần caro, sơ my chim cò sặc sỡ, đội mũ cao bồi. Đó là một kẻ to như bò mộng, cái mặt chó ngao soi rõ dưới ánh đèn đường.

Tarzan vội nói bằng tiếng Anh :

- Xin lỗi ông !

Gã đàn ông chẳng thèm liếc nhìn hắn nửa con mắt vì còn mải nheo mắt nhìn đăm đăm sang chiếc du thuyền ALL- STAR chậm chạp. Gã muốn gì ở chiếc du thuyền chẳng ?

Trong khi Tarzan còn đang phán đoán thì gã người Mỹ đã bước đi. Chiếc mũ cao bồi của hắn

nhấp nhô và biến mất trong rừng người trên phố...

Đúng lúc đó Tròn Vo quay lại :

- Không có sôcôla. Bánh mỳ thì khô khốc. Ớn lạnh !

Tarzan cười :

- Hèn chi nhân viên sân bay thềm 14 phong sôcôla của máy. Thôi nếu máy cảm thấy nhin không nổi thì về khách sạn Astir Palace vậy. Đi và về chỉ tốn 15 phut là có kẹo chứ sao.

Tròn Vo trợn mắt :

- Đi bộ... xuyên thành phố ?

- Ừ, tui mình biết đường mà. Đầu tiên qua nhà của Kabala. Nhắm mắt cũng tìm ra đường. Rồi, ừ... rồi cứ theo con đường taxi đã chạy.

- Ê ê, đại ca không ngại chuyện bội tín với ông Roswell Baker sao ?

Tarzan tấn công thẳng mặt :

- Đây là chuyện ngoài ý muốn, đúng không nào ! Chúng ta cần sôcôla, mà sôcôla thì buộc chúng ta lướt ngang tư gia bọn tôi phạm. Tao nghĩ rằng ông Roswell sẽ thông cảm cho tui mình. Nói vậy thôi, cấm máy đả động tới chuyện máy dói kéo ông bà Baker lại áy náy. Tui mình sẽ bảo... ờ... tui mình sức nhớ tao quên khoá cửa phòng. Rõ chứ ?

- Giờ thì tao rõ tất rồi. Vậy mà tao tưởng máy say nắng nên mới quan tâm tới cái bụng của tao đó.

Hai thằng hào hứng đi như chạy. Chỉ một lát sau chúng đã rẽ vào con phố có nhà của Kabala.

Chỉ một vài ngọn đèn đường sáng. Cọ mọc san sát trong các khu vườn, tán che tối hè đường.

Tuy khá tối, Tarzan vẫn nhận ra ba bóng người đi ngược lại ở hè đường bên kia.

Tarzan gọi với sang :

- Chào chú Roswell ! Tui cháu đây ạ. Tui cháu về qua khách sạn một lát. Chú đã tìm thấy nhà chưa ạ ?

- Chúng tôi đang tìm. Nhưng tối quá nên rất khó tìm.

Tarzan bấm Tròn Vo và gọi :

- Các chú phải qua bên này đường và đi ngược lại kia. May mà tui cháu lại tình cờ đi ngang đây.

Tốt nhất là để tui cháu dẫn đường ạ.

Ba người đàn ông qua đường. Lúc này ông Roswell mới đủ bình tĩnh để hỏi cái điều lẽ ra ông phải hỏi từ lâu :

- Mà thật ra thì các cháu tới cái nhà đó vì chuyện gì vậy ?

- Willi bị lộn valy với Kabala ở sân bay. Chuyện ly kỳ lắm.

- Thế làm sao các cháu biết tên Hy Lạp ấy buồn lậu ma túy ?

- Do không biết bị lộn valy, tui cháu đã phá khoá để kiểm tra đồ đạc. Lúc mở ra thì thấy heroin ở trong valy. Nhưng xin chú giữ kín dùm chuyện này. Tui cháu hết sức muốn lột mặt nạ bọn người đen tối ấy. Ba của Gaby là thanh tra hình sự. Chú ấy đã lưu ý bọn cháu rằng trong chuyến bay có những kẻ đang bị nghi ngờ chuyên tuần ma túy qua biên giới. Hiện tui cháu đang theo sát những kẻ này.

Roswell Baker gật gù :

- Ta thật ngạc nhiên về các cháu !

Joe hiểu những gì Tarzan nói, vỗ vai hấn tỏ ý thán phục.

Anh ta còn quay sang Brad dịch một tràng tiếng Anh. Người thuỷ thủ thứ hai gật gù bóp vai

Tarzan thật chặt.

Tarzan chỉ tay vào cái cổng song sắt :

- Mình đến nơi rồi !

Năm người đi vào cửa ngạch bên cạnh cổng. Roswell bấm chuông. Im lặng căng thẳng. Rồi một người Hi Lạp to béo ra mở cửa. Ngó gã gian gian. Bộ ria đen của gã dựng lên khi thấy đối phương đông hơn.

Roswell lên tiếng trước bằng tiếng Anh :

- Ông có phải là ngài Kabala ?

- Cái gì ? Không, không ! Tôi là Aristoteles Dragoumi. Ông muốn gì ?

Ánh mắt cú vọ của gã bắt gặp hai quái. Chắc gã nghĩ đây là hai thằng nhãi đã cạy vali, còn ba người lớn là cảnh sát. Tarzan nhìn gã ngấm ngấm. Hắn gã là đồng bọn của Kabala và vợ chồng Uhl

Roswell thân trọng :

- Ừ... ừm, tôi tên là Baker. Ông sống ở nhà này phải không ?

Dragoumi do dự trước khi gật đầu :

- Đây là nhà tôi. Nhà tôi không có ai tên là Kabala. Có lẽ ông bị nhầm rồi. Kỳ quặc thật, hôm nay khi tôi vắng nhà cũng đã có người đến hỏi Kabala.

Tarzan xen vào :

- Hối thôi ư ! Chính chúng tôi đã đem trả vali cho ông ta. Một cô gái Mỹ còn trẻ đã nhận dùm và xác nhận là Elias Kabala sống trong nhà này.

- Ờ ờ ờ, tôi biết. Cô gái đó không biết tiếng Hi Lạp nên đã hiểu nhầm. Làm gì có ông Kabala nào ở trên đời. Chẳng qua tai cô ta...

Tarzan cắt ngang :

- Nhưng trên valy có ghi đầy đủ địa chỉ. Đúng địa chỉ nhà này thưa ông Dragoumi !

Dragoumi cười giả lả :

- Đừng giỡn chứ chú em. Lúc tôi nhận cái valy cô ta đưa đâu có miếng giấy nào. Chú em đừng chế tạo chuyện cổ tích.

- Trời đất ! Cổ tích ư ? Không có địa chỉ và điện thoại làm sao chúng tôi gọi điện tới nhà Kabala để nói chuyện với cô Nancy được hả ?

- Hề hề ! Chú em mơ ngủ rồi. Cô ta không hề dả động tới cú phôn nào hết.

- Đủ rồi đó. Ông kêu Nancy ra đây !

- Roswell tiến lên một bước. Giọng ông như Diêm Vương :

- Phải, tôi muốn gặp nó. Nancy là con gái tôi. Hãy đưa tôi tới gặp nó ngay! Nếu không ngôi nhà này sẽ tan tành.

Gã Hi Lạp bỗng giật lùi.

- Tôi rất tiếc. Nancy không còn ở đây.

Ông Roswell gầm lên :

- Sao ? Vậy con bé đâu ?

- Cô con gái ông và anh chàng người yêu Athanase có làm khách ở nhà tôi ít lâu. Hồi nãy tôi có nghe loáng thoáng họ nói về một chiếc du thuyền ALL STAR nào đó và ngay lập tức thu xếp hành lý vội vàng rời khỏi nhà tôi. Athanase tuy là bạn tôi nhưng tôi có cảm giác anh ta không muốn kể với tôi về chuyện riêng của anh ta. Athanase có địa chỉ riêng ở New York. Ông có cần không, thưa ông ?

Ông Baker ủ rũ nét mặt :

- Cái địa chỉ ấy tôi cũng biết. Nhưng ông phải biết hai đứa định đi đâu chứ !

Dragoumi liếm môi. Gã mừng húm vì thoát nạn.

- Tôi rất tiếc. Athanase thường ở Athen, thỉnh thoảng mới về đây. Tôi cho rằng cặp uyên ương định làm một chuyến trăng mật ở mấy nước Châu Á thì phải.

Ông Roswell như bị thoi vào giữa bụng.

Tarzan chăm chăm nhìn Dragoumi.

Khi trở ra, ông Roswell buồn bã nói :

- Từ chiều đến giờ không có chiếc máy bay nào cất cánh cả. Nghĩa là con gái tôi chưa thể rời khỏi đảo.

Joe trầm ngâm :

- Tình hình chưa đến nỗi bi đát. Dù sao tôi cũng biết mặt thằng đưa thư của Nancy. Rõ ràng gã biết chỗ cô ấy.

- Tướng tá nó thế nào ?

Người tầm thước, rần rỏi và có vẻ nhanh nhẹn. Dân Hi Lạp, khoảng 25 tuổi, một bên mặt có một vết sẹo lớn.

Roswell quay sang bảo nhị quái :

- Giờ chúng ta chia tay nhau. Tụi tôi về du thuyền. Các cháu còn phải đến khách sạn. Khi nào các cháu về, mình sẽ dùng bữa tối. Amos là một đầu bếp cừ khôi.

Tròn Vo hí hửng :

- Vậy thì hay quá, mình đi nào Tarzan. Tạm biệt chú và hai anh !

Hai đứa quay đi. Tarzan nói :

- Nghe đây Kloesen. Giờ thì tao nghĩ rằng chẳng có gã Kabala nào ở trên đồi. Có lẽ đó chỉ là mảnh khoé để bọn buôn lậu ma túy qua mặt cảnh sát. Nếu ma túy bị phát hiện thì vợ chồng Uhl sẽ đổ thừa đó là vali của Kabala, còn Dragoumi cứ việc lắc đầu quầy quậy bảo rằng ở đây đâu có Kabala nào. Và cảnh sát đành xác định rằng một kẻ tội phạm vô danh nào đó đã lợi dụng địa chỉ của Dragoumi.

- Và Dragoumi lúc này đã biết vụ mất ma túy nên thay một tấm các khác trên vali Kabala chớ gì.

- Willi, lần này mày sáng dạ đó.

Đúng lúc thẳng mập hả hê tốt độ vì trí thông minh của mình thì sau lưng chúng vang lên tiếng kêu ở cuối phố. Nghe như tiếng Joe.

Tarzan quay phắt lại. Hắn đã nghe không lầm.

Trong bóng tối chập choạng, hắn thấy bóng một gã đàn ông mặc bộ đồ sáng màu quay ngoắt người lao vào bóng tối. Joe vọt theo, phía sau là ông Baker và Brad bám bén gót.

Hắn liền vọt theo như tên bắn.

Tròn Vo cuống quýt :

- Tao đây nè- cùng với con dao sát cá mập của tao !

Rồi nó cũng cầm cổ chạy theo.

Tarzan dừng lại trước một cái cổng hẹp. Hắn nghe đâu đây có những tiếng nói. Ở đây chỉ lù lù những ngôi nhà nhỏ mái bằng quét vôi trắng. Hắn nhắm nơi có tiếng nói trong bóng tối mà chạy tới : tiếng của Joe và ông Roswell.

Đúng lúc đó có tiếng động mạnh. Dường như một ngôi nhà đổ sụp xuống. Tiếng Brad kêu rú, tiếng chồng ván khô đổ rầm rầm. Sau đó là tiếng ông Roswell cũng thốt lên, nghe như là một câu chửi thề.

Dưới bóng trăng mờ, Tarzan thấy cái bóng màu sáng của thẳng khả nghi lao đến. Tạ ơn trời, hắn đã đón lõng gã ở đây thật đúng nơi đúng lúc.

Tarzan chụp dính bả vai gã lúc tên lưu manh định phóng qua. Ngay lập tức hắn quăng đối thủ sang bức tường bên cạnh rồi lao theo. Thẳng ác ôn vừa lồm cồm tỉnh nhóm dậy thì Tarzan đã có mặt sát đạt. Hắn vặn chéo cánh tay gã từ sau lưng lên gáy. Gã đàn ông rú lên, cố tìm cách vùng vẫy và đứng dậy, nhưng bị Tarzan ghì xuống.

Chiến thắng này tồn tại chỉ có hai giây. Giây thứ ba, ông thân sinh của Nancy đã phạm sai lầm tai hại cực kỳ. Không hiểu ông nhìn Tarzan thành tên chạy trốn hay sao mà tấm ván trên tay ông bỗng giáng ngay vào lưng hắn.

Hai cánh tay Tarzan đau điếng, vai tê dại. Gối khuỵu xuống, hắn buông tên lạ mặt ra. Chỉ chờ có thế, gã ma đầu vọt qua cổng ra ngoài nhanh như chớp. Tiếng ông Roswell hỗn hển :

- Khỉ thật ! Những... hai thẳng.

Tarzan rên rỉ :

- Không, chính là cháu đây. Cháu đã tóm được gã. Nhưng chú lại giải thoát cho gã. Chú phang trúng người cháu.

- Hả ? Cái gì ?

Tarzan đứng dậy, thử lúc lắc đầu, nhúc nhích vai. Đã đỡ đau. Không bị gãy xương.

Ông Roswell lắp bắp :

- Tarzan, ta đâu muốn vậy. Cháu có sao không hả ?

- Cháu nghĩ là không. Tiếc quá, hắn đã thoát mất rồi. Gã là tên đưa thư Nancy đến và anh Joe đã nhận ra phải không ạ ?

Tiếng Joe buồn buồn :

- Chính nó. Tôi nhận ra nó và nó cũng nhận ra tụi tôi. Tụi tôi đuổi theo nó tới tận đây. Nó núp

sau chồng ván và cột gỗ rồi xô các thứ linh kinh ấy đổ xuống. Tụi tôi không tránh kịp, có lẽ đã bị gỗ đè bẹp.
Tarzan nghe tiếng chân Tròn Vo thành thịch chạy qua.
- Ở đây kia mà !
Hắn gọi thằng bạn mập ú của hắn hỗn hển chạy lại., tay vung dao loang loáng dọa dẫm dưới ánh trăng.
- Bắt được nó rồi hả ? Có cần tôi hỗ trợ không ?
Tarzan bật cười :
- Cắt dao đi, Willi. Thằng đó bốc hơi mất tiêu rồi.

Bảy

Trận đánh ngoài bãi biển

Như gia chủ Roswell đã hứa, bữa ăn tối trên du thuyền cực kỳ thịnh soạn. Khởi phải nói đến Tròn Vo, bao tử nó như điều gặp gió, đựng món gì nó cũng chén sạch. Còn lại, ai nấy đều nghĩ về Nancy.
Ông Roswell không ngừng thở vắn than dài.
- Con bé Nancy mới lớn nên chưa có kinh nghiệm nhận xét người khác. Một thằng lưu manh kiểu Mitilini gặp người bình thường chỉ cần qua vài lần tiếp xúc là bị lộ bản chất ngay. Giá như Nancy chịu gặp chúng ta lấy một lần thôi, có phải chúng ta đã mở mắt cho nó rồi không.
Dì Suzy nhìn vào khoảng không.
- Yêu đương làm cho con người ta trở nên mù quáng. Và khi một trong hai người có tâm địa xấu xa thì kết quả thật là tai hại.
Tarzan gọi ý :
- Tại sao chú không tìm đến tay chủ tiệm đồ lưu niệm Leoforos xem sao ạ ? Ông ta là dân bản xứ và giao thiệp rộng, rất có thể biết gã sở Khanh Mitilini kia ở đâu. Ngoài ra ông ta lại đang giữ con dao găm cổ mà chú muốn mua. Chú hãy trả cho ông ta một cái giá hời. Nhất định sau đó ông ta sẽ sốt sắng giúp chú. Còn nữa, việc Leoforos tìm cách bán lại con dao găm cổ cũng không hoàn toàn hợp pháp, vì nó thuộc tài sản quốc gia. Bởi vậy ông ta cũng có phần mờ ám và rất có thể biết cả bọn buôn lậu ma túy.
Roswell bừng tỉnh :
- Ừ nhỉ ! Lý do gì chú không nghĩ đến Leoforos chứ ? Tién sĩ Johnson có nói với ta là ông ta sống ở phố phía sau hiệu đồ cổ. Mà cửa hiệu thì ở quảng trường Chợ Mới.
Karl kêu lên :
- Tụi cháu đã đi qua đó. Ngay gần đây thôi. Nhưng cửa hiệu đã nghỉ bán lúc 8 giờ rưỡi tối. Vậy thì chú chỉ còn cách gõ cửa nhà ông ta.
Ông Roswell lưỡng lự. Rồi một nụ cười yếu ớt hiện ra nơi khoé miệng ông :

- Thôi được. Lần này các cháu có thể đi cùng. Thật ra chúng ta chịu ơn các cháu nhiều. Ông Roswell và lũ trẻ rời du thuyền.

Khi tới gần tư gia Leoforos, Tarzan chột khựng lại vì thấy một bóng người đồ sộ thụt vội vào một ngõ hẻm. Hình như gã đội một cái mũ cao bồi.

Có phải đó chính là gã người Mỹ hồi chiều trên bến cảng không nhỉ ? – Tarzan ngờ vực.

Ông Roswell ấn nút chuông cạnh tấm biển đề tên Leoforos. Tarzan tranh thủ hỏi :

- Thưa chú Roswell, cái kẻ cạnh tranh với chú tên là Pritchett ấy dung mạo thế nào ạ ?

- Cháu sẽ chẳng ưa gã đâu. Ta chưa thấy ai ưa nổi gã.

- Một gã to kềnh càng, với bộ mặt chó ngao và cái đầu góc cạnh, thường đội mũ cao bồi, đúng không ạ ?

- Trời đất ! Cháu tả gã trúng phóc. Sao cháu biết gã ? Gã đang ở đây chẳng ?

- Bằng xương bằng thịt ạ và bám sát chú như bóng với hình. Lúc này cháu gặp hắn đang nhìn chằm chằm vào du thuyền ALL STAR còn bây giờ thì gã đang núp trong ngõ hẻm đằng xa kia.

Chúa ơi, hay là gã vừa ở nhà Leoforos ra ạ ?

Lúc ấy một ô cửa sổ trên nhà Leoforos mở toang. Không thấy ông chủ bán đồ lưu niệm đâu, chỉ thấy một cô gái người Hi Lạp thò đầu ngó xuống.

Cô gái hỏi bằng thứ tiếng Anh ngắc ngứ :

- Các ông muốn gặp ai ?

Roswell đáp :

- Gặp ông Leoforos. Tôi từ New York tới, họ của tôi là Baker.

- Thì ra là ông. Ba tôi có nhắc tới ông. Thật xui xẻo cho ông, ba tôi đã bay đi Athen, tối mai mới về. Ông có thể quay lại sau 18 giờ tối mai chứ ?

- Đồng ý ! Hãy thưa lại với ba cô là tôi sẽ mua lại món hàng với giá kỷ lục. Ông ấy đừng bán cho bất kỳ ai.

Cô gái gật đầu. Mái tóc ngang vai sẫm màu đổ ra phía trước. Cô chừng đôi mươi, dưới ánh đèn đường, Tarzan nhận thấy cô ta xinh đẹp khác thường với cặp mắt đen nhánh và đôi môi mọng đáng yêu.

Ông Baker hỏi lại cho chắc :

- Liệu tôi hiểu vậy có đúng không, thưa cô. Phải cô là con gái của ông ấy ?

- Tôi là Sadra Leoforos !

Cô gái xác nhận và thụt đầu vào. Cánh cửa sổ khép lại.

Roswell ngán ngẩm :

- Thôi đành đợi tối mai vậy. Ngoài ra, mai ta sẽ cùng Joe, Brad và Amos lùng sục khắp thành phố. Biết đâu tình cờ chạm chán con gái ta.

- Mai tụi cháu cũng sẽ tìm Nancy cho chú. Tụi cháu sẽ có mặt ở du thuyền thật sớm, trước bữa ăn sáng ạ.

Roswell Baker trầm ngâm nhìn vào con phố nhỏ không người :

- Nếu quả đúng là cháu đã trông thấy Pritchett thì, Tarzan ạ, ta cũng không hiểu gã làm gì ở đây, trừ khi gã đã moi được địa chỉ của Leoforos từ tiến sĩ Johnson. Dù sao, gã cũng chỉ gặp được Leoforos khi ông ta đã trở về. Nhưng ta sẽ đến trước. Giờ thì các cháu về đi ngủ được rồi.

Tạm biệt.

Khi Roswell đã đi khuất, Tarzan nháy mắt với ba quái lộn lại phố nhỏ tối tăm nọ. Ê, chúng di chuyển chưa được năm phút thì từ sau một cánh cổng, gã đội nón cao bồi Pritchett lù lù hiện ra.

Tarzan quyết định chọc túc gã :

- Chào ngài Pritchett. Chúc ngài một đêm tốt đẹp ! Nhưng nếu ngài không ngủ được, xin mách ngài một hòn đảo khác thích hợp với ngài hơn : Long Island- gần New York.

- Tên Chó Ngao quay lại dứ nắm đấm đe dọa. Đáp lại, Tứ quái phá lên cười.

Khi Tứ quái về, sảnh khách sạn vẫn còn đông đúc. Để đề phòng vợ chồng Uhl, Tarzan đích thân tiễn Gaby về tận phòng cô bé.

Ba quái mày râu vừa bước vào phòng thì chuông điện thoại đã reo. Tròn Vo cười ngoác tận mang tai :

- Bọn tội phạm thách đấu kìa đại ca :

Tarzan nhấc máy, xưng danh. Im lặng ở đầu dây bên kia :

- A lô, ai đó ?

- Này nhóc, đúng 10 phút nữa mày phải có mặt ngoài bãi biển. Một mình mày ! Hãy mang theo thứ chúng mày đã tìm thấy trong những chiếc giày ra. Nếu mày không vâng lời, cả bọn sẽ chịu tai họa khủng khiếp đó. Hiểu chưa ?

- Hiểu chớ ! Vì ông nói tiếng Đức mà !

- Phải mày là thằng nhãi cao lớn tóc quăn sẫm màu không hả ?

- Tôi là thằng lùn hói đầu... Kabala.

- Rồi mày sẽ phải bỏ thói xấu xược, đồ khốn. Nếu...

- Thừa sự phụ vĩ đại, ông muốn tôi đem ra bãi biển thứ gì chứ ? Sách chẳng ? Quần áo chẳng ? Hay là... à, ông muốn lấy lại ma túy hả ? Tiếc quá, tui tôi xài hết rồi.

- Chó chết, đừng chọc tao. Chắc mày muốn chứng kiến một đứa trong bọn mày bỏ mạng vì tai nạn. Được thôi.

- Ài ngu mà muốn...

- Vậy thì mày hãy nghe chỉ dẫn đây. Ra khỏi khách sạn theo lối cổng chính, quay sang trái, đi ra bờ biển phía Tây. Chỉ độ 150 mét thôi. Rồi mày đi qua đường men biển, theo các bậc thang đá xuống bãi cát để tới sát mép nước. Chỗ đó tối om và không có người. Chờ ở đó ! Hiểu chưa ?

- Thế tôi được gì, nếu tôi ngoan ngoãn ?

- Sẽ được sông. Xem đồng hồ đi. Mày còn 10 phút nữa.

- Đồng ý. Kabala gửi lời chào ông.

- Đồ mất dạy.

Tarzan vừa cúp máy vừa cười khoái trí. Máy Tính Điện Tử chồm tới :

- Đại ca nhận ra giọng gã không ?

- Tào cộc rằng đó chính là Uhl. Nhưng gã nói bằng cái giọng như vọng từ đáy mồ vậy, như thể gã đã chết cả ngàn năm.

Tròn Vo xoay xoay “con dao sát cá mập”.

- Lần này tao sẽ có cơ hội sử dụng tới con dao chẳng ?

Tarzan trợn mắt :

- Không, tui bay ở lại đây, vì... ờ, vì còn phải bảo vệ Gaby. Tao sẽ mang theo một gói nhỏ đựng bất cứ cái gì thay cho một ký lô heroin. Tất nhiên tui nó sẽ theo dõi. Không nên để cho tui nó thấy tao đi tay không. Ê Tròn Vo, đưa năm phong sôcôla của mày cho tao mượn nào...

Thằng mập giãy nảy :

- Trừ khi mày bước qua xác tao !

- Hãy vì sự nghiệp chung nào ! Mai mày lại tha hồ mua dưới câu lạc bộ. À, hay mày bẻ đỡ một mẩu nhỏ vậy, cho đỡ tiếc mà...

*

Tarzan cặp năm phong sôcôla bọc trong giấy báo, buộc quanh bằng sợi dây giày rồi cấp tốc rời khách sạn. Phố giờ này tối om, chỉ một vài khách bộ hành lững thững. Theo đúng sự chỉ dẫn

của tên gọi điện, hẩn sải chân tới bãi cát. Cát ở đây ngập tới mắt cá. Kia kia, sau còn thuyền một bóng người nhô lên.

Không phải Uhl ! - Hẩn nghĩ. Phải, gã đại gì thò mặt ra.

Gã đàn ông mặc quần màu sáng, sơ mi trắng có dáng đi quen thuộc lạ lùng. Chà, dáng đi đã phản gã ! Tarzan khẳng định đây đúng là Mặt Sẹo. Quái thật, chính gã đem thư của Nancy đến du thuyền, giờ cũng lại gã tới nhận ma túy. Rõ ràng vụ Nancy liên quan chặt chẽ tới bọn buôn lậu ma túy.

Mặt Sẹo dừng lại cách Tarzan vài bước. Ánh trăng soi rõ cái mặt hẩn sẹo. Gã cũng ngẩng Tarzan, mắt loé lên. Rồi gã gầm gừ :

- Tao biết mày là ai.

- Đúng vậy. Tôi là thằng nhóc đã hạ anh đo ván bằng một đòn bình thường của Judo. Này, ông Baker tìm anh đó. Nếu anh cho ông ấy biết nơi Nancy ẩn náu, ông ấy sẽ cho anh tiền, nhiều đến mức anh khó mà hình dung nổi. Ngon lành đấy chứ, hả ?

Mặt Sẹo nhích từng bước lùi dừ :

- Mày đã làm tao suýt gãy cổ !

- Anh dạy quá lời ! Tôi luôn nhẹ tay và tránh làm gãy cổ bất kỳ ai.

Tên lưu manh cảm thấy bị xúc phạm chẳng ? Hay gã bắt chợt nổi máu hung đồ ? Chỉ biết mắt gã loé lên giận dữ. Nhanh như chớp, gã ra đòn.

Coi nào, Tarzan để cú đâm của gã trượt qua, tóm lấy cánh tay đối thủ, quăng lèo một cái. Gã kia rú lên đau đớn. Cú liệng lần này của Tarzan tương đối êm ái hơn lần trước, bởi lần trước hẩn nện mông xuống đất còn bây giờ hèn hơn : mông gã đập xuống mặt biển làm nước bắn tung toé.

Ngay lúc đó, cái gói... sôcôla vượt khỏi tay Tarzan. Hẩn cúi xuống lượm thì phát hiện thấy ba gã đàn ông khác đang vác “đồ nghề” xông tới.

Tarzan không bỏ phí một tích tắc thời gian nào. Thây kệ Mặt Sẹo đang lồm cồm bò lên, hẩn chọn phương án... chạy. Hẩn phi theo bãi cát về hướng các bậc thang. Ba thằng cốt đột còn lâu mới đua nổi với “vua” chạy nước rút trường nội trú. Tarzan lao lên các bậc thang và dừng lại trên mặt đường.

- Trả cho các người nè !

Hẩn vừa hét vừa tăng cái gói vèo qua đầu chúng.

A ha, cái gói rơi bệt xuống nền cát ướt.. Mặt Sẹo và một thằng trong nhóm cuống cuồng chạy đến hòng cứu cái gói quý báu khỏi bị nước cuốn phăng ra đại dương. Hai thằng còn lại đuổi theo Tarzan. Chúng chạy lên các bậc thang. Hai thằng lực lưỡng lạ hoắc. Tarzan phóng chân đá vào giữa ngực tên chạy trước. Gã bật ngửa vào tên theo sau, khiến gã này mất đà lộn xuống. Cả hai thằng đều không có cơ hội chửi thề, chúng thay phiên nhau lăn lông lốc trên các bậc thang, rú lên đau đớn vì đầu và xương cốt va cồm cộp vào các phiến đá.

Tarzan đâm ra thất nghiệp. Hẩn không còn cách gì hơn là cầm đầu phi về khách sạn.

Khi Tròn Vo mở cửa, người đầu tiên mà Tarzan nhìn thấy là Công Chúa của hẩn đang ngồi thu lu trong phòng để mà... lo lắng cho hẩn.

- Xong rồi !

- Hẩn vừa thở hển hển vừa kể lại cho ba quái nghe về cuộc đụng độ vừa rồi.

Tròn Vo tỏ vẻ đau khổ thực sự :

- Quảng kẹo sôcôla của tao xuống biển thì phải tội đó. Chỉ hoàn cảnh quẫn bách của mày mới bào chữa được cho mày thôi, đại ca a...

Nó le lưỡi chấm dứt bài mề nheo bởi ánh mắt trách móc của Gaby.

Quân sư Karl kết luận :

- Rõ ràng thằng Mặt Sẹo phải là đàn em của Athanase Mitilini. Nó đã đưa thư Nancy đến du thuyền và giở lại đi lấy ma túy theo lệnh của tên này. Mitilini và Dragoumi cùng hội buôn lậu ma túy. Chỉ Nancy đáng thương là chẳng hay biết gì.

Tarzan reo lên :

- Hay đó, mình có thể dè nghị chúng đổi ma túy lấy Nancy. Nghĩa là đòi chúng cho vợ chồng chú Roswell gặp Nancy, nếu không muốn ma túy bị vứt xuống biển thực sự.

Karl nhú mày :

- Vậy nếu chúng chấp thuận ? Không lẽ tụi mình trao ma túy cho chúng sao ?

Tarzan cũng phải cần môi- mà hẳn thường chỉ làm như vậy khi không biết phải làm sao nữa.

Gaby cau mày :

- Nhức... cái đầu. Một mặt, chúng ta không được phép để heroin lọt vào tay bọn buôn lậu vì chúng sẽ đầu độc mọi người, nhưng mặt khác chúng ta rất cần giải cứu Nancy. Tarzan này, có lẽ phải tìm cách lừa bọn lưu manh thôi. Được không ?

Karl gật đầu:

- Chính thế đó !

Tròn Vo làu bàu :

- Ngoài ra chúng còn phải bồi thường cho tôi năm phong sôcôla. Đừng ai tưởng nhầm là tôi sẽ quên chuyện đó nghe !

Rồi Gaby chúc các bạn ngủ ngon, trở về phòng mình.

Trăng ngoài cửa sổ đẹp đến mơ màng. Rất rón rén, Gaby ra ban công. Các tán lá rì rào dưới vườn. Mặt bể bơi lấp lánh. Biển di dầm điệu du muôn thưở.

Gaby quyết định mở toang cửa ra ban công mà ngủ. Nằm thưởng thức thiên nhiên vỗ về mới thú. Dầu sao phòng cô cũng ở tận tầng 3 cơ mà. Ở tầng 3 thì ai trèo lên nổi, trừ... vợ chồng Uhl ở sát vách mà cô đã lỡ quên mất tiêu.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>